

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2012r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Strach

Sędziowie: SSA Janusz Szrama

SSA Maciej Świergosz (spr)

Protokolant: st.sekr. sąd. Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prok.Okręg. del. do Prok.Apel. Marka Kosmalskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2012r. sprawy :

B. Ł. (1) (Ł.), D. W. (1) (W.), A. P. (1) (P.), Ł. D. (1) (D.), W. J. (1) (J.)

oskarżonych z art.258 § 1 i 3 kk, art.286 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców w/w oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23.11.2011r. sygn. akt XVI K 50/10

1.
 1. uchyla zaskarżony wyrok w pkt 2, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 32, 33 wyłącznie co do oskarżonego B. Ł. (1) i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania,
 2.
 2. zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że :
 - a) w pkt 27 tiret 1 – uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu B. Ł. (1) i na podstawie art.85 kk, art.86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone temu oskarżonemu w pkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku i wymierza mu w to miejsce karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,
 - b) w pkt 31 tiret 1 – obniża wysokość należnej Skarbowi Państwa od oskarżonego B. Ł. (1) opłaty za I instancję do kwoty 400 zł; (czterystu),
 - c) w pkt 31 tiret 5 – obniża wysokość należnych Skarbowi Państwa od oskarżonego W. J. (1) kosztów do 1/14 części w zakresie postępowania przygotowawczego i do 1/12 części w zakresie postępowania sądowego w I instancji,
 3.
 3. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
 - 4.

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. (1) kwotę 738 zł; (siedemset trzydzieści osiem złotych) w tym VAT z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Ł. D. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

5.

5. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Janusz Szrama Przemysław Strach Maciej Świergosz

Niniejszy wyrok jest prawomocny i wykonalny z dniem 30 października 2012 r.

Poznań, dnia 30.10.2012 r.

Sędzia Sądu Apelacyjnego

Maciej Świergosz

UZASADNIENIE

B. Ł. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od marca 2006 roku do 11 września 2007 roku w P.

i innych miejscach kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób zwracających się o rzekome pożyczki pieniężne i wyłudzeniu, w związku z doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przekazywanych kwot pieniężnych,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od marca 2006 roku do 11 września 2007 roku, w P.

i innych miejscach, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy co najmniej trzech osób – którą kierował – mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu w błąd pokrzywdzonych – co do tożsamości: osób zwracających się o udzielenie rzekomej pożyczki pieniężnej oraz osób odbierających przekazywane kwoty – i doprowadzaniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wyłudził mienie znacznej wartości, w kwocie 1.142.453,45 zł oraz usiłował wyłudzić mienie, w kwocie ok. 1.282.450 zł czyniąc sobie z opisanej działalności stałe źródło dochodu, przy czym w szczególności:

1. w dniu 2 sierpnia 2006 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka doprowadził w błąd **I. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 17.500 zł,

2. w dniu 23 marca 2006 roku, w S. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T. wprowadził w błąd **K. G.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

3. w dniu 23 marca 2006 roku, w L. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **K. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.000 zł,

4. w dniu 23 marca 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka A. wprowadził w błąd **C. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 2.000 zł,

5. w dniu 24 marca 2006 roku, w P., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **S. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.000 zł,

6. w dniu 24 marca 2006 roku, w P., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T., wprowadził w błąd **L. A.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

7. w 2006 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna R. wprowadził w błąd **C. B. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

8. w dniu 28 marca 2006 roku, w Ś. w prowadzonej

rozmowie telefonicznej, podając się za brata W. wprowadził w błąd **H. B. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

9. w dniu 29 marca 2006 roku, w C., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **K. i A. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy rodziny pokrzywdzonej,

10. w kwietniu 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **L. C. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.000 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

11. w 2006 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **S. B. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 złotych, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

12. w dniu 05 kwietnia 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A. wprowadził w błąd **W. i W. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 40.000 zł,

13. w dniu 10 kwietnia 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M. wprowadził w błąd **J. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy rodziny pokrzywdzonej,

14. w dniu 11 kwietnia 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T. wprowadził w błąd **R. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez

wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 17.500 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

15. w kwietniu 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **F. B. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

16. w dniu 10 kwietnia 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za bratanka A. wprowadził w błąd **M. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

17. w 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka R. wprowadził w błąd **S. B. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

18. w dniu 10 maja 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka J., wprowadził w błąd **I. C. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

19. w dniu 15 maja 2006 roku, w C., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za bratanka J. K. (1), wprowadził w błąd **Z. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.190 zł,

20. w dniu 17 maja 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna K., wprowadził w błąd **M. A. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 23.000 zł,

21. w dniu 18 maja 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka K. wprowadził w błąd **M. A. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.500 zł,

22. w 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **M. B. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

23. w dniu 18 maja 2006 r. w C., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **J. K. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie S. I. kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.500 zł,

24. w dniu 31 maja 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M. wprowadził w błąd **R. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,

25. na przełomie czerwca i lipca 2006 roku, w P., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A. wprowadził w błąd **K. A. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł,

26. w dniu 2 czerwca 2006 r. w C. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **F. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie S. I. kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,
27. w dniu 7 czerwca 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomego wprowadził w błąd **E. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.000 zł,
28. w dniu 14 czerwca 2006 r. w C. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **M. C. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie S. I. kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.000 zł,
29. w dniu 14 czerwca 2006 r. w C. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **E. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie S. I. kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.400 zł,
30. w czerwcu 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za W. K. wprowadził w błąd **T. C. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,
31. w lipcu 2006 r. w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M., wprowadził w błąd **K. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.500 zł,
32. w dniu 25 lipca 2006 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T., wprowadził w błąd **M. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty 17.000 zł, tytułem rzekomej pożyczki,
33. w dniu 28 lipca 2006 roku, w L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia J., wprowadził w błąd **S. B. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł,
34. w dniu 6 sierpnia 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna E., wprowadził w błąd **S. K. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,
35. w dniu 7 sierpnia 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T., wprowadził w błąd **Z. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 9.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,
36. w dniu 8 sierpnia 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **H. A. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł,
37. w dniu 10 sierpnia 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za szwagra E. wprowadził w błąd **J. A. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 26.658,45 zł,

38. w dniu 11 sierpnia 2006 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna H. wprowadził w błąd **Z. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 20.000 zł,

39. w dniu 18 sierpnia 2006 roku, w W. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za członka rodziny o imieniu W. wprowadził w błąd **C. A.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 15.000 zł i 1.000 EUR, to jest w łącznej wysokości 18.840 zł,

40. w dniu 21 sierpnia 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka J. wprowadził w błąd **A. B. (1)**, co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

41. w dniu 21 sierpnia 2006 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za bratanka D. wprowadził w błąd **K. i K. B. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.500 zł,

42. w dniu 22 sierpnia 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **G. B.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

43. w dniu 25 sierpnia 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka S. wprowadził w błąd **B. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 25.000 zł,

44. w dniu 29 sierpnia 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T., wprowadził w błąd **K. B. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

45. w dniu 31 sierpnia 2006 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka K. wprowadził w błąd **W. B.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

46. w dniu 5 września 2006 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia S. wprowadził w błąd **C. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, lecz zamierzonego celu z przyczyn nieustalonych nie osiągnął,

47. w dniu 7 września 2006 r. w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się z zięcia M., wprowadził w błąd **E. B. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 1.000 USD, o wartości 3.070 zł,

48. w dniu 11 września 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka S. wprowadził w błąd **A. B. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.500 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

49. w dniu 14 września 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka J., wprowadził w błąd **H. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.000 zł,
50. w dniu 15 września 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka J. wprowadził w błąd **E. B. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 2.500 zł,
51. w dniu 21 września 2006 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna Z. wprowadził w błąd **M. K.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 56.000 zł,
52. w dniu 26 września 2006 roku, w Ś., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka D. M., wprowadził w błąd **L. Ż. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonej współsprawczyni kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 22.000 zł,
53. w dniu 26 września 2006 roku, w Ś., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **Z. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonej współsprawczyni kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,
54. w dniu 28 września 2006 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna Z., wprowadził w błąd **T. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 18.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,
55. w dniu 5 października 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna M. wprowadził w błąd **H. B. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 10.000 zł,
56. w dniu 10 października 2006 roku, w G. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia A. wprowadził w błąd **C. B. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.000 zł,
57. w październiku 2006 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A., wprowadził w błąd **E. B. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,
58. w 2006 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka D., wprowadził w błąd **H. B. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,
59. w 2006 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P., wprowadził w błąd **H. B. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 25.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

60. w dniu 12 października 2006 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka J. wprowadził w błąd **W. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 2.500 zł,

61. w dniu 17 października 2006 roku, w G. w prowadzonej rozmowie telefonicznej podając się za brata A. wprowadził w błąd **B. B. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 6.000 zł,

62. w dniu 13 października 2006 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **R. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonej dotąd współsprawczyni kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 11.000 zł,

63. w dniu 13 października 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **K. C. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 2.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

64. w dniu 24 października 2006 r., w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P. wprowadził w błąd **D. A.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł,

65. w dniu 26 października 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka B. wprowadził w błąd **I. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

66. w dniu 27 października 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za brata G. wprowadził w błąd **J. A. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 20.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

67. w dniu 3 listopada 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka A. wprowadził w błąd **H. A. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 5.000 zł,

68. w dniu 6 listopada 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka D., wprowadził w błąd **L. C. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

69. w dniu 7 listopada 2006 r. w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna, wprowadził w błąd **J. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 300 zł,

70. w dniu 9 listopada 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka A., wprowadził w błąd **J. B. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 1.500 zł,

71. w dniu 9 listopada 2006 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna T. wprowadził w błąd **B. B. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.900 zł,

72. w dniu 13 listopada 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka Ł. wprowadził w błąd **S. C. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.000 zł,

73. w dniu 13 listopada 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P., wprowadził w błąd **F. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął,

74. w dniu 13 listopada 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M., wprowadził w błąd **J. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

75. w dniu 17 listopada 2006 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna W. wprowadził w błąd **C. B. (5)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 25.000 zł,

76. w dniu 20 listopada 2006 r. w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **J. B. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,

77. w dniu 21 listopada 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A., wprowadził w błąd **J. B. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął,

78. w okresie 2006-2007 r., w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **A. C. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 25.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął,

79. w 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka J. wprowadził w błąd **M. A. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 18.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

80. w 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka Ł. wprowadził w błąd **H. D. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 25.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

81. w dniu 24 listopada 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za narzeczonego córki o imieniu R. wprowadził w błąd **T. C. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

82. w dniu 24 listopada 2006 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna T. wprowadził w błąd **I. C. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 23.000 zł,

83. na przełomie listopada i grudnia 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za kuzyna, wprowadził w błąd **J. G. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

84. w dniu 15 grudnia 2006 roku, w L. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna R. wprowadził w błąd **I. D. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 EURO, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

85. w grudniu 2006 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka Ł. wprowadził w błąd **M. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 21.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

86. w dniu 4 grudnia 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia R. wprowadził w błąd **H. B. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w nieustalonej wysokości, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

87. w dniu 5 grudnia 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna J., wprowadził w błąd **S. C. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

88. w dniu 5 grudnia 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna L. wprowadził w błąd **R. C. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

89. w dniu 14 grudnia 2006 r. w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia J., wprowadził w błąd **P. C. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł,

90. w dniu 15 grudnia 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka B., wprowadził w błąd **S. D.**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł,

91. w dniu 21 grudnia 2006 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M. wprowadził w błąd **L. C.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

92. w dniu 21 grudnia 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za bratanka L. wprowadził w błąd **L. U. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.500 zł,

93. w dniu 29 grudnia 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna B. wprowadził w błąd **K. C. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 3.000 zł,

94. w dniu 29 grudnia 2006 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomego wprowadził w błąd **G. C.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 5.000 zł,

95. w dniu 4 stycznia 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T. wprowadził w błąd **K. D. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 16.600 zł,

96. w dniu 8 stycznia 2007 roku, w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M., wprowadził w błąd **B. A.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł,

97. w dniu 8 stycznia 2007 roku, w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka S. wprowadził w błąd **G. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

98. w dniu 11 stycznia 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **K. D. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

99. w dniu 12 stycznia 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka A. wprowadził w błąd **J. B. (6)**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 600 zł,

100. w dniu 12 stycznia 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka D. wprowadził w błąd **W. F. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 9.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

101. w dniu 12 stycznia 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka W. wprowadził w błąd **F. D.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.000 zł,

102. w dniu 15 stycznia 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna M. wprowadził w błąd **L. C. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 4.000 zł,

103. w dniu 16 stycznia 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za męża wnuczki – P. S. (1), wprowadził w błąd **M. E.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

104. w dniu 18 stycznia 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **A. i F. B. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 1.480 EUR i 2.200 zł, to jest o łącznej wartości 7.898 zł,

105. w dniu 18 stycznia 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomego, wprowadził w błąd **K. F.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.500 zł przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

106. w dniu 29 stycznia 2007 r. w D., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia M. wprowadził w błąd **H. B. (7)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 18.000 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

107. w dniu 29 stycznia 2007 r., w D., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **A. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

108. w dniu 29 stycznia 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P. wprowadził w błąd **Z. B. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

109. w dniu 29 stycznia 2007 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna T. wprowadził w błąd **S. C. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,

110. w dniu 30 stycznia 2007 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna K. wprowadził w błąd **A. C. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.500 zł,

111. w dniu 30 stycznia 2007 roku, w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za siostrzeńca P. wprowadził w błąd **G. A. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 20.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

112. w dniu 30 stycznia 2007 roku, w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna J. wprowadził w błąd **E. A. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

113. w dniu 30 stycznia 2007 roku, w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A. wprowadził w błąd **K. A. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

114. w lutym 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za szwagra L. N. wprowadził w błąd **K. T.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 20.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

115. w dniu 1 lutego 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna W. wprowadził w błąd **B. F.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł,

116. w dniu 5 lutego 2007 roku, w O. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka Ł. wprowadził w błąd **I. B. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 12.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

117. w dniu 5 lutego 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuczkę wprowadził w błąd **K. B. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 14.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

118. w dniu 6 lutego 2007 r. w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna B., wprowadził w błąd **E. C. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 25.000 zł,

119. w dniu 8 lutego 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **J. B. (7)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 17.000 zł,

120. w dniu 13 lutego 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za członka rodziny wprowadził w błąd **E. C. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 30.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

121. w dniu 13 lutego 2011 r. w D., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka D., wprowadził w błąd **C. B. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 35.000 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

122. w dniu 15 lutego 2007 r. w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za członka rodziny, wprowadził w błąd **E. B. (6)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł,

123. w dniu 15 lutego 2007 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna J. wprowadził w błąd **E. D.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 9.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

124. w dniu 16 lutego 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna K. wprowadził w błąd **A. B. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 zł,

125. w dniu 19 lutego 2007 r. w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M., wprowadził w błąd **A. B. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

126. w dniu 19 lutego 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A. wprowadził w błąd **M. i T. B. (1)**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł,

127. w dniu 20 lutego 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **S. C. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez

wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

128. w dniu 22 lutego 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za członka rodziny, wprowadził w błąd **I. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

129. w dniu 27 lutego 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna K., wprowadził w błąd **M. B. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 30.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

130. w dniu 27 lutego 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za kuzyna A. wprowadził w błąd **W. G.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 17.500 zł,

131. w dniu 5 marca 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuczka P. wprowadził w błąd **J. i E. B. (7)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 6.000 zł,

132. w 2006 roku, w D., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za brata, wprowadził w błąd **M. B. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 60.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

133. w dniu 5 marca 2007 roku, w G. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P. wprowadził w błąd **M. B. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

134. w dniu 6 marca 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **S. B. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.500 zł,

135. w dniu 6 marca 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **Z. B. (5)**, co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.500 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

136. w dniu 9 marca 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M. wprowadził w błąd **H. B. (8)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 27.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

137. w dniu 9 marca 2007 roku, w O. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna H. wprowadził w błąd **B. B. (6)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 7.600 zł,

138. w dniu 13 marca 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka R. wprowadził w błąd **A. B. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez

wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.600 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

139. w dniu 13 marca 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna Z. wprowadził w błąd **S. Ś. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 zł,

140. w dniu 14 marca 2007 roku, w G. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia J. H. wprowadził w błąd **J. B. (8)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 6.600 zł,

141. w dniu 15 marca 2007 roku, w O. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna J. wprowadził w błąd **K. B. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 12.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

142. w dniu 15 marca 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka D. wprowadził w błąd **L. A.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 11.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

143. w dniu 16 marca 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia A. wprowadził w błąd **T. B. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

144. w dniu 19 marca 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna K. wprowadził w błąd **J.**

i **A. G.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 27.000 zł,

145. w dniu 19 marca 2007 roku, w C. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia K., wprowadził w błąd **F. G.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 zł,

146. w dniu 22 marca 2007 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna P. wprowadził w błąd **W. D.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

147. w dniu 22 marca 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **K. B. (7)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł,

148. w dniu 26 marca 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A., wprowadził w błąd **H. G.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 34.000 zł,

149. w dniu 26 marca 2007 roku, w G. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M. wprowadził w błąd **H. B. (9)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 1.500 zł,

150. w dniu 26 marca 2007 roku, w O. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka G. wprowadził w błąd **Z. B. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 12.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

151. w dniu 29 marca 2007 r. w G. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **J. B. (9)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

152. w dniu 29 marca 2007 r. w G. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **S. B. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

153. w dniu 30 marca 2007 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia R. wprowadził w błąd **J. C. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.500 zł,

154. w kwietniu 2007 roku, we W., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia T., wprowadził w błąd **H. i O. B. (1)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 40.000 złotych, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych,

155. w dniu 2 kwietnia 2007 r., we W., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomego księdza E., wprowadził w błąd **I. A. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 1.000 zł,

156. w dniu 2 kwietnia 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka G. wprowadził w błąd **J. B. (10)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

157. w dniu 3 kwietnia 2007 roku, w D., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za męża wnuczki, wprowadził w błąd **S. B. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 11.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

158. w dniu 3 kwietnia 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna Z. wprowadził w błąd **W. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

159. w dniu 3 kwietnia 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka Ł. wprowadził w błąd **S. B. (7)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

160. w dniu 5 kwietnia 2007 roku, w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia B., wprowadził w błąd **Ł. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł,

161. w dniu 12 kwietnia 2007 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna D. wprowadził w błąd **J. C. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 17.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

162. w dniu 16 kwietnia 2007 roku, w O. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **E. B. (8)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

163. w dniu 16 kwietnia 2007 roku, we W. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za R. M. wprowadził w błąd **K. A. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 7.200 zł,

164. w dniu 17 kwietnia 2007 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia J. wprowadził w błąd **K. C. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

165. w dniu 17 kwietnia 2007 roku, w Z. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna B. wprowadził w błąd **H. A. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.300 zł,

166. w dniu 19 kwietnia 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna, wprowadził w błąd **M. B. (7)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

167. w dniu 20 kwietnia 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna M. wprowadził w błąd **B. M., L. M. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 17.000 zł,

168. w dniu 27 kwietnia 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za M. M. (6) wprowadził w błąd **J. C. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 9.500 zł,

169. w dniu 30 kwietnia 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka R., wprowadził w błąd **J. G. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 2.100 zł,

170. w dniu 2 maja 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomego A. O. wprowadził w błąd **M. C. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 8.500 zł,

171. w dniu 8 maja 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna W., wprowadził w błąd **W. B. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

172. w dniu 8 maja 2007 r. w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka R., wprowadził w błąd **H. B. (10)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 16.000 zł przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

173. w dniu 9 maja 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za brata wprowadził w błąd **M. C. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

174. w dniu 10 maja 2007 r. w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P., wprowadził w błąd **J. C. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł,

175. w dniu 11 maja 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za kuzyna R. wprowadził w błąd **H. C. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł,

176. w dniu 15 maja 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka K. wprowadził w błąd **P. G.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 3.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

177. w dniu 15 maja 2007 roku, w O. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuczka wprowadził w błąd **L. B.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 12.000 zł,

178. w dniu 24 maja 2007 roku, we W. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna T. wprowadził w błąd **M. B. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 8.000 zł,

179. w dniu 30 maja 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka R. wprowadził w błąd **H. C. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

180. w dniu 31 maja 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P. wprowadził w błąd **M. i G. G.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 zł,

181. w dniu 5 czerwca 2007 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna K. wprowadził w błąd **M. F.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 850 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

182. w dniu 5 czerwca 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka T. wprowadził w błąd **K. C. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 5.000 zł,

183. w dniu 6 czerwca 2007 roku, w B., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **R. C. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie P. S. (2) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 zł,

184. w dniu 8 czerwca 2007 roku, we W., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **J. i C. B.**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie P. S. (2) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 16.000 zł,

185. w dniu 11 czerwca 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **I. C. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,

186. w dniu 11 czerwca 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **J. C. (5)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

187. w dniu 14 czerwca 2007 r. w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P. wprowadził w błąd **J. B. (11)** (94 l.) co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 11.000 zł,

188. w dniu 15 czerwca 2007 roku, w G., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka D. wprowadził w błąd **H. C. (3)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 9.000 zł,

189. w dniu 22 czerwca 2007 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **J. G. (3)**, co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

190. w dniu 25 czerwca 2007 r. w O. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **M. C. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

191. w dniu 28 czerwca 2007 roku, we W., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **I. B. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 17.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

192. w dniu 29 czerwca 2007 r. w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za kuzyna S., wprowadził w błąd **E. i A. D.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych,

193. na przełomie czerwca i lipca 2007 roku, w R., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka S. wprowadził w błąd **R. P.**, co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 11.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

194. w dniu 2 lipca 2007 roku, w B. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka A. wprowadził w błąd **S. C. (5)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu dotąd współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki, w wysokości 3.000 zł,

195. w dniu 10 lipca 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka P. wprowadził w błąd **R. I.**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł,

196. w dniu 12 lipca 2007 r., w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna A., wprowadził w błąd **Z. P.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w nieustalonej wysokości, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

197. w dniu 13 lipca 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka G. wprowadził w błąd **W. I.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 35.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonego,

198. w dniu 13 lipca 2007 roku, w D. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M. wprowadził w błąd **H. D. (2)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 9.500 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej,

199. w dniu 13 lipca 2007 roku, w D., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za szwagra M., wprowadził w błąd **S. D.** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 20.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

200. w dniu 19 lipca 2007 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **B. J. (1)**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie P. S. (2) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 20.000 zł,

201. w dniu 16 lipca 2007 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za męża wnuczki, wprowadził w błąd **A.**

i **S. J. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 14.000 zł,

202. w dniu 24 lipca 2007 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **B. J. (2)**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie A. P. (1) działającemu wspólnie z D. W. (1) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.400 zł,

203. w dniu 26 lipca 2007 roku, w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomego K. wprowadził w błąd **M. J.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie A. P. (1) działającemu wspólnie z D. W. (1) Włoch kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł,

204. w dniu 1 sierpnia 2007 roku, w T. w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M. wprowadził w błąd **S. K. (2)**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.890 zł,

205. w dniu 8 sierpnia 2007 roku, w I., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna K. wprowadził w błąd **J. G. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 4.000 zł,

206. w dniu 9 sierpnia 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **G. A. (3)**, co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie A. P. (1) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 2.700 funtów angielskich o wartości 14.850 zł,

207. w dniu 9 sierpnia 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomego syna wprowadził w błąd **S. J. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie A. P. (1) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 57 zł,

208. w dniu 16 sierpnia 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna wprowadził w błąd **J. A. (4)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie A. P. (1) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł,

209. w dniu 20 sierpnia 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna, w prowadził w błąd **H. K.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 1.500 zł,

210. w dniu 23 sierpnia 2007 roku, w O., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **M. D.** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie Ł. D. (1) kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,

211. w dniu 23 sierpnia 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia W. wprowadził w błąd **R. A. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,

212. w dniu 27 sierpnia 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za znajomą K. wprowadził w błąd **B. i H. B. (11)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 zł,

213. w 2006 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna R., wprowadził w błąd **J. C. (6)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 5.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

214. w dniu 30 sierpnia 2007 r. w T., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna M., wprowadził w błąd **J. K. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

215. w dniu 3 września 2007 r., w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za syna T., wprowadził w błąd **B. G. (1)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.000 zł,

216. w dniu 6 września 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **C. B. (7)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieletniemu współsprawcy działającemu wspólnie z D. W. (1) Włoch rzekomej pożyczki w wysokości 6.500 zł,

217. w dniu 7 września 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka wprowadził w błąd **Z. A. (2)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieletniemu współsprawcy działającemu wspólnie z D. W. (1) Włoch kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 11.000 zł,

218. we wrześniu 2007 roku, w K., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka M., wprowadził w błąd **T. B. (3)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 15.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

219. w 2007 roku, w Z., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za zięcia, wprowadził w błąd **H. A. (4)** co do swojej tożsamości i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 7.000 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

220. w okresie 2006-2007 r., w miejscowości C.-L., w prowadzonej rozmowie telefonicznej, podając się za wnuka, wprowadził w błąd **M. B. (8)** co do swojej tożsamości i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie nieustalonemu współsprawcy kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 10.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

III. w okresie od stycznia 2007 roku do 8 września 2007 roku, w P. udzielił korzyści majątkowej, w kwocie 700 zł funkcjonariuszowi policji W. J. (1), w zamian za dostęp do Krajowego Systemu Informacyjnego Policji, to jest, za przekazywanie mu z naruszeniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, danych odnośnie notowania w tym zbiorze: D. W. (1), B. Ł. (1), P. Ł. i M. W.,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

D. W. (1) oskarżono o to, że:

IV. w okresie od lipca 2007 roku do 11 września 2007 roku w P., K. i innych miejscach uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, z udziałem w szczególności B. Ł. (1), A. P. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób zwracających się o rzekome pożyczki pieniężne i wyłudzeniu, w związku z doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przekazywanych kwot pieniężnych,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

V. w okresie od lipca 2007 roku do września 2007 roku w T., K. i K., działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy co najmniej trzech osób – kierowanej przez B. Ł. (1) – mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu w błąd pokrzywdzonych – co do tożsamości osób zwracających się o udzielenie rzekomej pożyczki pieniężnej – i doprowadzaniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wyłudził pieniądze, w łącznej kwocie 67.707 zł, czyniąc sobie z opisanej działalności stałe źródło dochodu, przy czym w szczególności:

- w dniu 24 lipca 2007 roku, w T., po uprzednim wprowadzeniu w błąd **B. J. (2)** co do tożsamości osoby zwracającej się

o rzekomą pożyczkę oraz tożsamości osoby odbierającej pieniądze, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie A. P. (1) kwoty 6.400 zł,

- w dniu 26 lipca 2007 roku, w T. po uprzednim wprowadzeniu w błąd **M. J.** co do tożsamości osoby zwracającej się o rzekomą pożyczkę oraz tożsamości osoby odbierającej pieniądze, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie A. P. (1) kwoty 12.000 zł,

- w dniu 1 sierpnia 2007 roku, w T. po uprzednim wprowadzeniu w błąd **S. K. (2)** co do tożsamości osoby zwracającej się o rzekomą pożyczkę oraz tożsamości osoby odbierającej pieniądze, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wydanie kwoty 4.900 zł,

- w dniu 8 sierpnia 2007 roku w I. po uprzednim wprowadzeniu w błąd **J. G. (4)** co do tożsamości osoby zwracającej się o rzekomą pożyczkę oraz tożsamości osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie A. P. (1) pieniędzy w kwocie 4.000 zł,

- w dniu 9 sierpnia 2007 roku w K. po uprzednim wprowadzeniu w błąd **G. A. (3)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz tożsamości osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie A. P. (1) pieniędzy w kwocie 2.700 funtów angielskich o wartości 14.850 zł,

- w dniu 9 sierpnia 2007 roku w K. po uprzednim wprowadzeniu w błąd **S. J. (2)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz tożsamości osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie A. P. (1) kwoty 57 zł,

- w dniu 16 sierpnia 2007 roku w K. po uprzednim wprowadzeniu w błąd **J. A. (4)** co do tożsamości osoby zwracającej się o rzekomą pożyczkę oraz tożsamości osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie A. P. (1) kwoty 8.000 zł,

- w dniu 6 września 2007 roku w K., działając ponadto wspólnie i w porozumieniu z osobą nieletnią, po uprzednim wprowadzeniu w błąd **C. B. (7)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz tożsamości osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 6.500 zł,

- w dniu 7 września 2007 roku w K., działając nadto wspólnie i w porozumieniu z osobą nieletnią, po uprzednim wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonej co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz tożsamości osoby pośredniczącej, doprowadził **Z. A. (2)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie kwoty 11.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. P. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w sierpniu 2007 roku w P., K. i innych miejscach uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób zwracających się o rzekome pożyczki i wyłudzeniu, w związku z doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przekazywanych kwot pieniężnych,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

VII. w okresie od 24 lipca 2007 roku do 16 sierpnia 2007 roku, w K.

i innych miastach, działając czynem ciągłym, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy co najmniej trzech osób – kierowanej przez B. Ł. (1) – mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób zwracających się o udzielenie rzekomej pożyczki pieniężnej i doprowadzaniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wyłudził mienie w łącznej wysokości 45.307 zł, czyniąc sobie z opisanej działalności stałe źródło dochodu, przy czym w szczególności:

- w dniu 8 sierpnia 2007 roku w I., wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) Włoch i B. Ł. (1) po wprowadzeniu w błąd **J. G. (4)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz swojej tożsamości jako osoby pośredniczącej doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w kwocie 4.000 zł,

- w dniu 9 sierpnia 2007 roku w K., wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) i B. Ł. (1) po wprowadzeniu w błąd **G. A. (3)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz swojej tożsamości jako osoby pośredniczącej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w kwocie 2.700 funtów angielskich o wartości 14.850 zł,

- w dniu 9 sierpnia 2007 roku w K., wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) i B. Ł. (1) w wyżej opisany sposób doprowadził **S. J. (2)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 57 zł,

- w dniu 16 sierpnia 2007 roku w K., wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) i B. Ł. (1) w wyżej opisany sposób doprowadził **J. A. (4)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 8.000 zł,

- w dniu 24 lipca 2007 roku w T., wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) i B. Ł. (1) w wyżej opisany sposób doprowadził **B. J. (3)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 6.400 zł,

- w dniu 26 lipca 2007 roku w T., wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) i B. Ł. (1) w wyżej opisany sposób doprowadził **M. J.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu kwoty rzekomej pożyczki w wysokości 12.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

P. S. (2) został oskarżony o to, że:

VIII. w okresie od marca 2006 r. do lipca 2007 roku w T. i innych miastach uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej z udziałem, w szczególności B. Ł. (1), D. W. i innych nieustalonych osób, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób zwracających się o rzekome pożyczki pieniężne i wyłudzaniu, w związku z doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przekazywanych kwot pieniężnych,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

IX. w okresie od sierpnia 2006 r. do lipca 2007 roku, w B., T. i innych miastach, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy co najmniej trzech osób – kierowanej przez B. Ł. (1) – mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu w błąd pokrzywdzonych – co do tożsamości osób zwracających się o udzielenie rzekomej pożyczki

pieniężnej – i doprowadzaniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wyłudził mienie w wysokości 54.000 zł, czyniąc sobie z opisaney działalności stałe źródło dochodu, przy czym w szczególności:

- w dniu 6 czerwca 2007 r. w B. po wprowadzeniu w błąd **R. C. (2)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz swojej tożsamości, jako osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w kwocie 7.000 zł,

- w dniu 8 czerwca 2007 r. we W. po wprowadzeniu w błąd **J. B. (12)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz swojej tożsamości, jako osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w kwocie 16.000 zł,

- w dniu 14 czerwca 2007 r. w G. po wprowadzeniu w błąd **J. B. (11)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz swojej tożsamości, jako osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w kwocie 11.000 zł,

- w dniu 19 lipca 2007 r. w T. po wprowadzeniu w błąd **B. J. (1)** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz swojej tożsamości, jako osoby pośredniczącej, doprowadził ww. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu pieniędzy w kwocie 20.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

L. D. (1) oskarżono o to, że:

X. w sierpniu 2007 roku w O. i innych miejscach uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości osób zwracających się o rzekome pożyczki i wyłudzeniu, w związku z doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przekazywanych kwot pieniężnych,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

XI. w dniu 23 sierpnia 2007 r., w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy co najmniej trzech osób, w tym wspólnie i w porozumieniu z B. Ł. (1), po uprzednim wprowadzeniu w błąd **M. D.** co do tożsamości osoby zwracającej się o pożyczkę oraz swojej tożsamości, jako osoby pośredniczącej, doprowadził ww. pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie mu, tytułem rzekomej pożyczki, pieniędzy w kwocie 6.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

W. J. (1) został oskarżony o to, że w okresie od stycznia 2007 r. do września 2007 r. w P., jako funkcjonariusz policji Komisariatu Policji P., uzyskując dostęp do Krajowego Systemu Informacyjnego Policji pozyskiwał informacje odnośnie notowania w tym zbiorze: D. Włoch, P. Ł., M. Włoch, B. Ł. (1), które to dane, z naruszeniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, przekazywał osobom nieuprawnionym, w szczególności B. Ł. (1), M. Włoch przyjmując w zamian korzyść majątkową w kwocie 700 zł,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 266 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2011r. (XVI K 50/10) Sąd Okręgowy

w Poznaniu:

1. uznał oskarżonego **B. Ł. (1)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie I, przy czym uszczegółowił, że prócz oskarżonego

w skład wskazanej w opisie czynu grupy wchodził: S. I., D. W. (1), A. P. (1), P. S. (2), inna ustalona osoba nieletnia oraz inne nieustalone osoby, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego **B. Ł. (1)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie II, z następującymi zmianami:

- z części wstępnej opisu czynu wyeliminował sformułowanie: „co najmniej trzech osób”, odnoszące się wskazanej w opisie zorganizowanej grupy przestępczej,

- w części wstępnej opisu czynu zmienił ogólną kwotę dokonanego wyłudzenia z kwoty 1.142.453,45 zł na kwotę 1.147.255,45 zł,

- w części wstępnej opisu czynu zmienił ogólną kwotę usiłowanego wyłudzenia z kwoty ok. 1.282.450 zł na kwotę co najmniej 1.095.100 zł i 12.000 euro, przyjmując jednocześnie, że owa kwota stanowiła również mienie znacznej wartości,

- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 2, dotyczące K. G.,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 7, dotyczącego C. B. (2), uszczegółowił, że zostało ono popełnione w dniu 10 sierpnia 2006 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 10, dotyczącego L. C. (1), sprecyzował, że zostało ono popełnione w dniu 7 kwietnia 2006 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 11, dotyczącego S. B. (1), uszczegółowił, że zostało ono popełnione w dniu 27 lipca 2006 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 14, dotyczącego R. A. (1), przyjął, że zostało ono popełnione w dniu 10 kwietnia 2006 roku, usuwając z opisu datę 11 kwietnia 2006 roku, oraz przyjął, że oskarżony podawał się za znajomego pokrzywdzonej T., nie zaś za jej wnuka,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 15, dotyczącego F. B. (1), skonkretyzował, że zostało ono popełnione w dniu 5 kwietnia 2006 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 17, dotyczącego S. B. (2), dookreślił, że zostało ono popełnione w dniu 5 czerwca 2006 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 18, dotyczącego I. C. (1), uzupełnił, że pokrzywdzonym zachowaniem był także mąż pokrzywdzonej – J. C. (7) oraz skonkretyzował, że oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 19, dotyczącego Z. B. (1), skonkretyzował, że kwotę wydanej przez pokrzywdzoną rzekomej pożyczki stanowiła suma 4.900 USD o wartości 15.190 zł,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 20, dotyczącego M. A. (2), przyjął, że zostało ono popełnione w dniu 16 maja 2006 roku, usuwając z opisu datę 17 maja 2006 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 21, dotyczącego M. A. (3), przyjął, że oskarżony podawał się za K. - męża wnuczki pokrzywdzonej, nie zaś za jej wnuka,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 22, dotyczącego M. B. (1), sprecyzował, że zostało ono popełnione w dniu 30 maja 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 25, dotyczącego K. A. (1), wskazał, że zostało ono popełnione w dniu 6 sierpnia 2007 roku, usuwając z opisu sformułowanie, iż miało ono miejsce na przełomie czerwca i lipca 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 26, dotyczącego F. B. (2), przyjął, że oskarżony podawał się za bratanka pokrzywdzonego, nie zaś za jego wnuka,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 28, dotyczącego M. C. (1), przyjął, że oskarżony podawał się za syna pokrzywdzonej, a nie za jej wnuka,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 30, przyjął, że dotyczyło ono pokrzywdzonego T. C. (3), usuwając z opisu czynu sformułowanie: (...) i wprowadzając w to miejsce sformułowanie: (...), oraz wskazał, że zostało ono popełnione w dniu 29 czerwca 2007 roku, usuwając z opisu sformułowanie, iż miało ono miejsce w czerwcu 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 31, dotyczącego K. B. (2), uszczegółowił, że zostało ono popełnione w dniu 7 lipca 2006 roku,
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 46, dotyczące C. B. (3),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 53, dotyczącego Z. B. (3), przyjął, że oskarżony podawał się za syna pokrzywdzonej, a nie za jej wnuka,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 54, dotyczącego T. A. (1), uzupełnił, że pokrzywdzoną zachowaniem była także żona pokrzywdzonego – A. A. (7), przyjął, że kwota rzekomej pożyczki miała wynosić 12.000 zł, eliminując z opisu kwotę 18.000 zł, oraz skonkretyzował, że oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonych,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 56, dotyczącego C. B. (4), przyjął, że zostało ono popełnione w dniu 9 października 2006 roku, usuwając z opisu datę 10 października 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 57, dotyczącego E. B. (5), sprecyzował, że zostało ono popełnione w dniu 31 października 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 58, dotyczącego H. B. (4), uszczegółowił, że zostało ono popełnione w dniu 14 listopada 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 59, dotyczącego H. B. (5), skonkretyzował, że zostało ono popełnione w dniu 31 października 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 63, dotyczącego K. C. (1), przyjął, że kwota rzekomej pożyczki miała wynosić 3.500 zł, eliminując z opisu kwotę 2.000 zł,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 76, dotyczącego J. B., przyjął, że oskarżony podawał się za znajomego wnuka pokrzywdzonej, a nie za jej wnuka,

- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 77, dotyczące J. B. (5),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 78, dotyczącego A. C. (1), skonkretyzował, że oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej oraz wskazał, że zostało ono popełnione w dniu 29 maja 2007 roku, usuwając z opisu sformułowanie, iż miało ono miejsce w okresie 2006-2007 r.,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 79, dotyczącego M. A. (4), sprecyzował, że zostało ono popełnione w dniu 19 października 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 80, dotyczącego H. D. (1), wskazał, że zostało ono popełnione w dniu 25 lipca 2007 roku, eliminując z opisu sformułowanie, iż miało ono miejsce w 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 82, dotyczącego I. C. (2), przyjął, że wydana kwota rzekomej pożyczki wyniosła 24.000 zł, eliminując z opisu kwotę 23.000 zł,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 83, dotyczącego J. G. (1), wskazał, że zostało ono popełnione w dniu 6 listopada 2006 roku, usuwając z opisu sformułowanie, iż miało ono miejsce na przełomie listopada i grudnia 2006 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 85, dotyczącego M. B. (3), dookreślił, że zostało ono popełnione w dniu 22 grudnia 2006 roku,
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 87, dotyczące S. C. (2),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 89, dotyczącego P. C. (1), przyjął, że oskarżony podawał się za J. – zięcia pokrzywdzonej, a nie za zięcia J.,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 90, dotyczącego S. D., sprostował sformułowanie zawierające imię pokrzywdzonej: (...) na prawidłowe wyrażenie: (...),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 91, dotyczącego L. C., skonkretyzował oznaczenie pokrzywdzonej poprzez dodanie do jej imienia i nazwiska drugiego imienia A.,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 92, przyjął, że dotyczyło ono pokrzywdzonej Ł. U. (2), usuwając z opisu czynu sformułowanie: „. U. i wprowadzając w to miejsce sformułowanie: „. U.,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 93, dotyczącego K. C. (2), skonkretyzował oznaczenie pokrzywdzonej poprzez dodanie do jej imienia i nazwiska drugiego imienia Z.,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 100, dotyczącego W. F. (1), przyjął, że kwota rzekomej pożyczki miała wynosić 3.000 zł, eliminując z opisu kwotę 9.000 zł,
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 103, dotyczące M. E.,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 109, dotyczącego S. C. (3), uzupełnił, że pokrzywdzoną zachowaniem była także żona pokrzywdzonego – H. C. (4),
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 112, dotyczące E. A. (1),

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 114, dotyczącego K. T., skonkretyzował, że zostało ono popełnione w dniu 1 lutego 2007 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 126, przyjął, że dotyczyło ono pokrzywdzonych M. i T. B. (4), usuwając z opisu czynu sformułowanie: (...) i wprowadzając w to miejsce sformułowanie: (...),
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 127, dotyczące S. C. (4),
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 132, dotyczące M. B. (5),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 140, dotyczącego J. B. (8), przyjął, że zostało ono popełnione w dniu 6 marca 2007 roku, usuwając z opisu datę 14 marca 2007 roku,
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 150, dotyczące Z. B. (6),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 154, dotyczącego H. i O. B. (1), sprecyzował, że zostało ono popełnione w dniu 24 kwietnia 2007 roku,
- wyeliminował z opisu czynu zachowanie wskazane wyżej w podpunkcie 162, dotyczące E. B. (8),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 163, dotyczącego K. A. (3), przyjął, że wydana kwota rzekomej pożyczki wyniosła 7.000 zł, eliminując z opisu kwotę 7.200 zł,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 166, dotyczącego M. B. (7), przyjął, że miało ono miejsce w C., usuwając z opisu wyrażenie, że miało ono miejsce w T.,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 171, dotyczącego W. B. (4), przyjął, że kwota rzekomej pożyczki miała wynosić 12.500 zł, eliminując z opisu kwotę 12.000 zł,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 177, dotyczącego L. B., przyjął, że zostało ono popełnione w dniu 15 marca 2007 roku, eliminując z opisu datę 15 maja 2007 roku,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 181, dotyczącego M. F., przyjął, że kwota rzekomej pożyczki miała wynosić 500 zł, usuwając z opisu kwotę 850 zł,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 184, dotyczącego J. B. (12) i C. B. (8), sprostował sformułowanie zawierające imię pokrzywdzonego: (...) na prawidłowe wyrażenie: (...) oraz przyjął, że oskarżony podawał się za syna pokrzywdzonych, a nie za ich wnuka,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 185, dotyczącego I. C. (3), przyjął, że oskarżony podawał się za zięcia pokrzywdzonej, a nie za jej wnuka,
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 187, dotyczącego J. B. (11), uszczegółowił, że kwota rzekomej pożyczki została wydana przez pokrzywdzoną P. S. (2),
- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 193, dotyczącego R. P., przyjął, że zostało ono popełnione w dniu 29 czerwca 2007 roku, usuwając z opisu sformułowanie, iż miało ono miejsce na przełomie czerwca i lipca 2007 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 201, dotyczącego A. J. i S. J. (1), przyjął, że wydana kwota rzekomej pożyczki wyniosła 18.000 zł, usuwając z opisu kwotę 14.000 zł,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 204, dotyczącego S. K. (2), uszczegółowił, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu

z D. W. (1) oraz wskazał, że kwotę rzekomej pożyczki stanowiła kwota 4.500 zł i 100 euro o łącznej wartości 4.890 zł,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 205, dotyczącego J. G. (4), uszczegółowił, że kwota rzekomej pożyczki została wydana przez pokrzywdzoną A. P. (1) działającemu wspólnie z D. W. (1),

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 206, dotyczącego G. A. (3), skonkretyzował, że wspólnie z A. P. (1) działał również D. W. (1) Włoch,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 207, dotyczącego S. J. (2), skonkretyzował, że wspólnie z A. P. (1) działał również D. W. (1) oraz przyjął, że wydana kwota rzekomej pożyczki wyniosła 59 zł, usuwając z opisu kwotę 57 zł,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 208, dotyczącego J. A. (4), skonkretyzował, że wspólnie z A. P. (1) działał również D. W. (1),

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 212, dotyczącego B. B. (11) i H. B. (11), przyjął, że oskarżony podawał się za siostrę K., a nie za znajomą K. oraz uszczegółowił, że kwotę rzekomej pożyczki stanowiła kwota 3.000 zł i 4.000 USD o łącznej wartości 15.000 zł,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 213, przyjął, że dotyczyło ono J. C. (8), usuwając z opisu czynu sformułowanie: (...)

i wprowadzając w to miejsce określenie: (...) oraz sprecyzował, że zostało ono popełnione w dniu 24 listopada 2006 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 214, dotyczącego J. K. (3), skonkretyzował, że oskarżony zamierzonego celu nie osiągnął

z uwagi na postawę pokrzywdzonego,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 218, dotyczącego T. B. (3), sprecyzował, że zostało ono popełnione w dniu 6 września 2007 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 219, dotyczącego H. A. (4), uszczegółowił, że zostało ono popełnione w dniu 17 kwietnia 2007 roku,

- w opisie zachowania wskazanego wyżej w podpunkcie 220, dotyczącego M. B. (8), przyjął, że miało ono miejsce w miejscowości C., usuwając z opisu wyrażenie, że miało ono miejsce

w miejscowości C.-L., oraz wskazał, że zostało ono popełnione

w dniu 19 kwietnia 2006 roku, usuwając z opisu sformułowanie, iż miało ono miejsce w okresie 2006-2007 r.,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w ramach czynu opisanego wyżej w punkcie III uznał oskarżonego **B. Ł. (1)** za winnego tego, że w okresie od stycznia 2007 r. do dnia 8 września 2007 r., w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. Włoch, udzielił korzyści majątkowej w kwocie 700 zł funkcjonariuszowi policji W. J. (1) w zamian za uzyskanie i następnie przekazanie z naruszeniem przepisów prawa, tj. art. 20 ust. 1 i

za ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz § 9 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 lutego 2005 r. w sprawie przetwarzania przez Policję danych osobowych w celach wykrywczych lub identyfikacyjnych (Dz. U. Nr 34, poz. 313), informacji o notowaniu w Krajowym Systemie Informacyjnym Policji: D. W. (1), B. Ł. (1), P. Ł. i M. W.,

tj. przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

4. uznał oskarżonego **D. W. (1)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie IV, przy czym uszczegółowił, że oprócz tego oskarżonego, B. Ł. (1) i A. P. (1) w skład wskazanej w opisie czynu grupy wchodził także: S. I., P. S. (2), inna ustalona osoba nieletnia oraz inne nieustalone osoby,

tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

5. uznał oskarżonego **D. W. (1)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie V, z następującymi zmianami:

- z części wstępnej opisu czynu wyeliminował sformułowanie: „co najmniej trzech osób”, odnoszące się do wskazanej w opisie zorganizowanej grupy przestępczej,

- w części wstępnej opisu czynu zmienił ogólną kwotę dokonanego wyłudzenia z kwoty 67.707 zł na kwotę 67.699 zł,

- w opisie zachowania dotyczącego S. K. (2), przyjął, że wydana kwota rzekomej pożyczki wyniosła 4.890 zł, usuwając z opisu kwotę 4.900 zł,

- w opisie zachowania dotyczącego S. J. (2), przyjął, że wydana kwota rzekomej pożyczki wyniosła 59 zł, usuwając z opisu kwotę 57 zł,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

6. uznał oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie VI, przy czym skonkretyzował, że prócz oskarżonego w skład wskazanej w opisie czynu grupy wchodził: B. Ł. (1), S. I., D. W. (1) Włoch, P. S. (2), inna ustalona osoba nieletnia oraz inne nieustalone osoby,

tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

7. uznał oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie VII, z następującymi zmianami:

- z części wstępnej opisu czynu wyeliminował sformułowanie: „co najmniej trzech osób”, odnoszące się do wskazanej w opisie zorganizowanej grupy przestępczej,

- w części wstępnej opisu czynu zmienił ogólną kwotę dokonanego wyłudzenia z kwoty 45.307 zł na kwotę 45.309 zł,

- w opisie zachowania dotyczącego S. J. (2), przyjął, że wydana kwota rzekomej pożyczki wyniosła 59 zł, usuwając z opisu kwotę 57 zł,

- w opisie zachowania dotyczącego dokonania wyłudzenia kwoty 6.400 zł, przyjął, że dotyczyło ono pokrzywdzonej B. J. (2), usuwając z opisu czynu sformułowanie: (...) i wprowadzając w to miejsce określenie: (...),

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

8. uznał oskarżonego **P. S. (2)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie VIII, przy czym uszczegółowił, że oprócz tego oskarżonego, B. Ł. (1), D. W. (1) i innych nieustalonych osób w skład wskazanej w opisie czynu grupy przestępczej wchodził również: S. I., A. P. (1), P. S. (2) oraz inna ustalona osoba nieletnia,

tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

9. uznał oskarżonego **P. S. (2)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie IX, z następującymi zmianami:

- z części wstępnej opisu czynu wyeliminował sformułowanie: „co najmniej trzech osób”, odnoszące się do wskazanej w opisie zorganizowanej grupy,

- w opisie zachowania dotyczącego pokrzywdzonej J. B. (12), uzupełnił, że pokrzywdzonym tym zachowaniem był także jej mąż – C. B. (8), który również został wprowadzony w błąd we wskazany w opisie zachowania sposób,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy lat pozbawienia wolności;

10. uniewinnił **oskarżonego Ł. D. (1)** od zarzutu popełniania przestępstwa opisanego wyżej w punkcie X;

11. uznał oskarżonego **Ł. D. (1)** za winnego popełniania czynu opisanego wyżej w punkcie XI, przy czym z opisu czynu wyeliminował sformułowanie, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej co najmniej trzech osób i przyjął w to miejsce, że działał on wspólnie

i w porozumieniu z B. Ł. (1) oraz inną nieustaloną osobą,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny

w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

12. w ramach czynu opisanego wyżej w punkcie XII uznał oskarżonego **W. J. (1)** za winnego tego, że w okresie od stycznia 2007 r. do września 2007 r., w P., jako funkcjonariusz policji Komisariatu Policji P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nie posiadając uprawnień dostępu do Krajowego Systemu Informacyjnego Policji, przyjął od M. W. i B. Ł. (1) korzyść majątkową w kwocie 700 zł w zamian za uzyskanie i przekazanie im nienależnych informacji, pozostających w swej treści do wyłącznej dyspozycji i wykorzystania przez funkcjonariuszy policji w związku z wykonywanymi, wybranymi czynnościami służbowymi, a odnoszących się do notowania w tym systemie: D. W. (1), P. Ł., M. W. i B. Ł. (1), co stanowiło naruszenie przepisów prawa regulujących gromadzenie, przetwarzanie

i wykorzystywanie informacji przez policję, tj. art. 20 ust. 1 i 2a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz § 9 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 lutego 2005 r. w sprawie przetwarzania przez Policję danych osobowych w celach wykrywczych lub identyfikacyjnych (Dz. U. Nr 34, poz. 313),

tj. przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

W **pkt 13-16** wyroku Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 46 § 1 k.k. o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przez oskarżonych, zaś w oparciu o art. 415 § 1 k.p.k. i art. 415 k.c. zasądził od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych kwoty pieniężne (**pkt 17 - 19 wyroku**).

Na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. i art. 415 k.c. z urzędu zasądził solidarnie

od oskarżonych odszkodowania pieniężne tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami (**pkt 20 – 23 wyroku**).

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **W. J. (1)** środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich stanowisk związanych z pełnieniem służby w policji na okres 4 (czterech) lat, a na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres stosowania w niniejszej sprawie środka zapobiegawczego z art. 276 k.p.k.

w postaci zawieszenia w czynnościach funkcjonariusza policji od dnia 9 stycznia 2008 r. do dnia 23 listopada 2011 r. (**pkt 24 wyroku**).

W oparciu o treść art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 i § 2 k.k. warunkowo zawiesił wobec oskarżonych:

- **Ł. D. (1)** wykonanie orzeczonej w punkcie 11 kary pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat tytułem próby, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

- **W. J. (1)** wykonanie orzeczonej w punkcie 12 kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby; (**pkt 25 wyroku**).

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet:

- orzeczonej w punkcie 11 wobec oskarżonego **Ł. D. (1)** kary grzywny zaliczył temu oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 23 września 2007 r. do dnia 25 września 2007 r. (3 dni), przyjmując, że jest on równoważny 6 stawkom dziennym grzywny i uznając orzeczoną karę grzywny za wykonaną w tym zakresie,

- orzeczonej w punkcie 12 wobec oskarżonego **W. J. (1)** kary grzywny zaliczył temu oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 15 listopada 2007 r. do dnia 9 stycznia 2008 r. (56 dni), przyjmując, że jest on równoważny 112 stawkom dziennym grzywny i uznając orzeczoną karę grzywny za wykonaną w tym zakresie (**pkt 26 wyroku**).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności:

- orzeczone wyżej w punktach 1, 2 i 3 wobec oskarżonego **B. Ł. (1)** oraz wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

- orzeczone wyżej w punktach 4 i 5 wobec oskarżonego **D. W. (1)** oraz wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia

wolności,

- orzeczone wyżej w punktach 6 i 7 wobec oskarżonego **A. P. (1)** oraz wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- orzeczone wyżej w punktach 8 i 9 wobec oskarżonego **P. S. (2)** oraz wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (**pkt 27 wyroku**).

W oparciu o treść art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych w punkcie 27 kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie:

- **B. Ł. (1)** od dnia 11 września 2007 r. do dnia 13 maja 2008 r.,
- **D. W. (1)** od dnia 11 września 2007 r. do dnia 29 sierpnia 2008 r.,
- **A. P. (1)** od dnia 8 stycznia 2008 r. do dnia 5 września 2008 r.,
- **P. S. (2)** od dnia 17 stycznia 2008 r. do dnia 14 marca 2008 r.,

przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności (**pkt 28 wyroku**).

Nadto orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz kosztach sądowych i opłatach (**pkt 29-33**).

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych B. Ł. (1), D. W. (1) oraz A. P. (1), Ł. D. (1) oraz W. J. (1). W pozostałym zakresie przedmiotowe orzeczenie uprawomocniło się.

Obrońca **oskarżonego B. Ł. (1)** zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

I. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a konkretnie:

- 1) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 139 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż oskarżony został skutecznie zawiadomiony o terminie posiedzenia przed Sądem Rejonowym w Zabrze dot. przesłuchania świadka H. A. (4), podczas gdy obowiązkiem Sądu było osobiste doręczenie zawiadomienia oskarżonemu, pozbawionemu wolności;
- 2) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie dot. przesłuchania świadka K. G.;
- 3) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie obrońcy oskarżonego adw. J. R. (2) o terminie posiedzenia przed Sądem Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie dot. przesłuchania świadka K. G.;
- 4) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Brodnicy dot. przesłuchania świadka J. B. (13);
- 5) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Tarnowskich Górach dot. przesłuchania świadka L. A.;
- 6) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Grudziądzu dot. przesłuchania świadków H. B. (1), H. B. (2), T. A., J. B., C. B., H. B. (3), B. B., H. B. (4) po terminie posiedzenia;

7) art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Kutnie dot. przesłuchania świadka Z. A. (2) na dwie godziny przed posiedzeniem czym uniemożliwiono mu odpowiednie przygotowanie się do obrony;

8) art. 6 k.p.k. poprzez reprezentowanie B. Ł. (1) na posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Kutnie przez obrońcę, który występował z upoważnienia obrońcy, który z kolei reprezentował w tym samym postępowaniu oskarżonego Ł. D. (1), a którego linia obrony stoi w ewidentnej sprzeczności wobec B. Ł. (1);

9) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Bytomiu dot. przesłuchania świadków M. A., J. A., M. B., A. B. po terminie posiedzenia;

10) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Bytomiu dot. przesłuchania świadków W. B. i R. A. po terminie przesłuchania,

11) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym we Włocławku dot. przesłuchania świadków K. A., O. B., M. B., I. B., J. B., C. B. po terminie posiedzenia;

12) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadka K. B.;

13) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadka K. D.;

14) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadków F., J. G., J. K., K. D., I. C., L. M., E. B. po terminie posiedzenia;

15) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadka S. K.;

16) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadka J. G.;

17) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadka L. C.;

18) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Oławie dot. przesłuchania świadka Z. B.;

19) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Kaliszu dot. przesłuchania świadka C. B., G. A., J. A., B. G., T. B., B. B., K. B., R. A.;

20) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezawiadomienie obrońcy oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy dot. przesłuchania świadków P. C., J. B., H. B., J. B., R. C., R. C. i Z. C.;

21) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadków B. J., S. K., J. G., T. C., K. B., M. G. po terminie posiedzenia;

22) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Lublińcu dot. przesłuchania świadków F. B., K. B., W. B., I. D., C. B. po terminie posiedzenia;

23) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Rybniku dot. przesłuchania świadków A. A., B. A., K. A., G. A., R. P., E. A., E. D., Ł. B., G. A., M. B. K. A. po terminie posiedzenia;

24) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Będzinie dot. przesłuchania świadków M. B., L. C., W. F., P. G., S. Ś. po terminie posiedzenia;

25) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Toruniu dot. przesłuchania świadka H. A., po terminie posiedzenia;

26) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Świdnicy dot. przesłuchania świadków Z. B. i L. Ż. po terminie posiedzenia;

27) art. 396 § 2 k.p.k. poprzez błędne zwrócenie się z urzędu o przesłuchanie świadków przez sądy wezwane, w miejscu zamieszkania świadków, podczas gdy Sąd w pierwszej kolejności winien wezwać świadków osobiście na rozprawę, a dopiero po ustaleniu przeszkód zbyt trudnych do usunięcia zwrócić się do sądów wezwanych o udzielenie pomocy prawnej przy przesłuchaniu świadków;

28) art. 415 § 4 k.p.k. w zw. z art. 65 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zasądzenie z urzędu na rzecz pokrzywdzonych odszkodowań pieniężnych pomimo nie ustalenia w toku rozprawy głównej czy to samo roszczenie jest przedmiotem innego postępowania lub o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, a tym samym oparcie wyroku na okolicznościach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej;

29) art. 6 k.p.k. poprzez nie rozpoznanie wniosku obrońcy oskarżonego o wyrażenie zgody na zapoznanie się z materiałem dowodowym sprawy o charakterze niejawnym, a tym samym naruszenie prawa do obrony oskarżonego;

30) art. 396 § 3 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zawiadomienie oskarżonego o posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Dąbrowie Górniczej bez wskazania którzy świadkowie będą przesłuchiwani,

II) dokonaniu błędnych ustaleń faktycznych polegających na:

31) uznaniu, iż B. Ł. (1) kierował i uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, w sytuacji gdy zebrane dowody w sprawie wskazują, że przestępstwa były dokonywane przez różne osoby, które nie były połączone więzami strukturalnymi czy też hierarchicznymi, nie mogły one więc stanowić zorganizowanej grupy przestępczej, a wyłącznie były dokonywane w ramach współsprawstwa;

32) uznaniu, iż B. Ł. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów w pkt II wyroku, z daleko posuniętej ostrożności procesowej;

33) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego poprzez wymierzenie kary zbyt surowej,

Stawiając powyższe zarzuty obrońca tego oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu i w konsekwencji kary łącznej (k. 17905-17924).

* * * * *

Obrońca oskarżonych D. W. (1) i A. P. (1) zaskarżył orzeczenie w części, tj. pkt 4, 6 oraz 27 wyroku i zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 258 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęciu, że działania podejmowane przez oskarżonych odpowiadały zorganizowanej grupie przestępczej wypełniły treść przedmiotowego przepisu,

- niewspółmierną surowość wymierzonej oskarżonym kary za poszczególne czyny i kary łącznej.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie A. P. (1) i D. W. (1) od zarzutu współdziałania w zorganizowanej grupie przestępczej w zakresie stawianych im aktem oskarżenia czynów i przyjęcie, iż dopuścili się ich działając wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi, alternatywnie o wymierzenie oskarżonym kary w dolnych granicach jej wymiaru z dobrodziejstwem zawieszenia jej wykonania (k. 17720-17724).

* * * * *

Obrońca oskarżonego Ł. D. (1) rzeczony orzeczenie zaskarżył w zakresie wymierzonej oskarżonemu w pkt 10 (w apelacji zasza oczywista omyłka pisarska – w rzeczywistości zarzut dot. pkt 11 – vide: k.18178) wyroku kary, zarzucając rażącą niewspółmierność wymierzonej kary poprzez niedocnienie przez Sąd ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących takich jak młody wiek oskarżonego i nieukształtowana ostatecznie psychika co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia mu kary nie odpowiadającej jej celom i nie uwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary nakazującym zwracać szczególną uwagę na okoliczności czynu i sposób działania sprawcy.

Stawiając tak sformułowany zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu Ł. D. (1) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat (k. 17746-17749).

* * * * *

Obrońca oskarżonego W. J. (1) zaskarżyła przedmiotowy wyrok w punktach 12, 24, 26 i 31 i zarzuciła:

1. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, a konkretnie: art. 228 § 3 k.k. przez błędne zastosowanie i uznanie zachowania oskarżonego J. za łapownictwo bierne (sprzedajność) w typie kwalifikowanym, mimo braku ustawowych znamion czynu, w szczególności zachowania oskarżonego stanowiącego naruszenie przepisów prawa oraz związku z pełnieniem funkcji publicznej.

2. naruszenie podstawowej zasady postępowania karnego - prawa do obrony poprzez brak wskazania przez oskarżyciela zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i postępowania przed Sądem jakie przepisy prawa oskarżony miał naruszyć swoim zachowaniem(a co stanowi jedno ze znamion zarzucanego mu czynu z art. 228 § 3 k.k.), co spowodowało że w tym zakresie oskarżony nie mógł podjąć obrony, co w sposób rażący naruszało jego podstawowe prawo w procesie karnym - prawo do obrony.

3. błąd w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd polegający na błędnym przyjęciu iż oskarżony J. zwracał się do pracujących z nim na komisariacie policji funkcjonariuszy z prośbą o sprawdzenie czy wskazane osoby są notowane

w systemie KSIP w szczególności jako osoby poszukiwane „przy czym stwarzał wobec nich wrażenie, że ma to związek z prowadzonymi przez siebie postępowaniami” oraz wykorzystywał ich zaufanie.

4. naruszenie prawa procesowego, a konkretnie art. 633 k.p.k. oraz przepisów ustawy o opłatach w sprawach karnych przez błędne zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania w takim samym zakresie jak od pozostałych współoskarżonych, oraz zasądzenie opłaty w niewłaściwej wysokości.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. od zarzutu z art. 228 § 3 k.k., ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania sądowi

I instancji, zaś z ostrożności procesowej, w przypadku nieuznania zasadności apelacji obrońcy, skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie dotyczącym kosztów (k. 17768-17773).

* * * * *

Pismem z dnia 12.10.2012r. **odpowiedź na w/w apelację** obrońców oskarżonych złożył Prokurator Okręgowy w Opolu (vide: k.18133-18145). Powołując się na treść art.428 § 2 kpk i art.437 § 1 kpk wniósł on o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego B. Ł. (1) zasługiwała na uwzględnienie w części, w jakiej skarżący, ogólnie rzecz ujmując, zakwestionował prawidłowość oraz skuteczność zawiadomień oskarżonego o przesłuchaniach świadków dokonywanych w ramach pomocy prawnej, aczkolwiek i w tym zakresie Sąd II instancji nie w każdym naprowadzonym przez obrońcę przypadku, o czym będzie mowa poniżej, dopatrywał się uchybienia o charakterze proceduralnym, natomiast pozostałych argumentów skarżącego Sąd Apelacyjny nie podzielił. Podobnie brak było przesłanek przemawiających za przychyleniem się do zarzutów sformułowanych przez obrońców oskarżonych D. W. (1), A. P. (1), P. S. (2), Ł. D. (1). Z kolei argumentacja obrońcy oskarżonego W. J. (1) okazała się uzasadniona wyłącznie w niewielkim zakresie odnoszącym się do orzeczenia o kosztach.

I.

Przechodząc w pierwszej kolejności do środka zaskarżenia wywiedzonego przez **obrońcę oskarżonego B. Ł. (1)**, trafnie podniósł on zarzut mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów postępowania. Wprawdzie w sporadycznych wyszczególnionych przez skarżącego przypadkach, jego twierdzenia nie znalazły odzwierciedlenia w aktach przedmiotowej sprawy,

w szczególności aktach oznaczonych sygnaturą Ko, nadsyłanych przez sądy wykonujące czynności procesowe w ramach pomocy prawnej, a w przeważającej części wnioski o wykonanie pomocy prawnej zostały zrealizowane bez jakichkolwiek uchybień, to zakwalifikowanie przez Sąd Okręgowy zachowań oskarżonego B. Ł. (1) w ramach czynu ciągłego z art. 12 k.k. nie pozwala na zabieg polegający jedynie na częściowym uchyleniu tych elementów zachowania oskarżonego B. Ł. (1), z którymi na skutek czynności procesowych wykonywanych w ramach pomocy prawnej związane były uchybienia natury proceduralnej. Podyktowane jest to przede wszystkim niebudzącym sprzeciwu, zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie, stanowiskiem, iż prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych [vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01, OSNKW 2002, nr 1-2, poz. 2; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 153/07, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 1735]. Ergo ze względu właśnie na treść przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., i - w konsekwencji - konieczność stosowania wyrażonej w nim zasady ne bis in idem procedatur prawomocne zakończenie postępowania karnego, którego przedmiotem był czyn ciągły, skutkuje procesową niemożliwością prowadzenia innego postępowania co do zachowań popełnionych przez sprawcę w okresie wyznaczonym przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się

na czyn ciągły, byłoby to bowiem postępowanie karne "co do tego samego czynu tej samej osoby". Uchylenie zatem jedynie części/fragmentów zachowania oskarżonego B. Ł. (3) prowadziłyby w linii prostej do ich depenalizacji na skutek zasady

ne bis in idem. Istota zatem czynu ciągłego i powaga rzeczy osądzonej powodują, że nie jest możliwe prowadzenie postępowania wtedy, gdy miałyby ono dotyczyć zachowania będącego elementem i mieszczącego się w ramach czasowych czynu ciągłego za który sprawca został prawomocnie skazany.

Naprowadzone przez obrońcę uchybienia związane przede wszystkim z zawiadamianiem oskarżonego B. Ł. (1) o terminach przesłuchań świadków w ramach pomocy prawnej znalazły, poza sześcioma przypadkami, swoje potwierdzenie w analizie akt dokonanej przez Sąd Odwoławczy. Są one niestety dowodem niezrozumiałej nonszalancji z jaką niektóre Sądy Rejonowe realizowały czynności zlecone im przez Sąd Okręgowy w Poznaniu. Generalnie ujmując naruszenia, jakie miały miejsce przez Sądami wezwanymi do wykonania pomocy prawnej, można podzielić na następujące kategorie :

- sprawy, w których o terminach posiedzeń oskarżonego w ogóle nie zawiadomiono (II Ko 39/10 Sądu Rejonowego w Zabrze, II Ko 61/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, II Ko 73/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, II Ko 79/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, II Ko 47/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, II Ko 55/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, II Ko 1047/10 Sądu Rejonowego w Oławie);

- sprawy, w których do końca nie wiadomym jest, czy w ogóle oraz kiedy oskarżony B. Ł. (1) o terminach posiedzeń został skutecznie zawiadomiony (IV Ko 386/10 Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, II Ko 621/10 Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach, IV Ko 69/10 Sądu Rejonowego w Grudziądzu, II Ko 25/10 Sądu Rejonowego w Kaliszu);

- sprawy, w których o terminach posiedzeń oskarżonego B. Ł. (1) zawiadomiono już po terminie ich odbycia (II Ko 93/10 Sądu Rejonowego we Włocławku, II Ko 622-632/10 Sądu Rejonowego w Rybniku);

- sprawy, w których oskarżonego Ł. zawiadamiano faksem na krótko przed terminami posiedzeń, co czyniło takie zawiadomienia iluzorycznymi z punktu widzenia realizacji prawa do obrony (II Ko 865/10 Sądu Rejonowego w Kutnie, II Ko 31/10 Sądu Rejonowego w Bytomiu, II Ko 71/10, 59/10, 53/10, 41/10, 77/10, 65/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, II Ko 586/10 Sądu

Rejonowego w L.);

- pozostałe sprawy, w których bądź nie zawiadomiono obrońcy oskarżonego (IV Ko 386/10 Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie, II Ko 330/10 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy), czy też wystąpiła sprzeczność interesów B. Ł. (1) i Ł. D. (1) (II Ko 865/10 Sądu Rejonowego w Kutnie).

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast zaprezentowanego przez skarżącego obrońcę stanowiska co do uchybień w sprawach II Ko 76/10 Sądu Rejonowego w Brodnicy, II Ko 31/10 Sądu Rejonowego w Bytomiu, II Ko 38/10, 44/10, 50/10, 56/10, 62/10, 68/10, 74/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, II Ko 31/10 Sądu Rejonowego w Będzinie, II Ko 44/10 Sądu Rejonowego w Toruniu oraz II Ko 332/10 Sądu Rejonowego w Świdnicy. Odnosnie sprawy II Ko 76/10 Sądu Rejonowego w Brodnicy, to oskarżony B. Ł. (1) o terminie posiedzenia

w dniu 7 czerwca 2010r. został zawiadomiony w Areszcie Śledczym w P.

w dniu 28 maja 2010r. (k. 7471), tak więc nie miały zatem miejsca żadne wskazane przez obrońcę nieprawidłowości. Podobnie w sprawie II Ko 31/10 Sądu Rejonowego w Bytomiu, gdzie zawiadomienie o terminie posiedzenia w dniu 28

czerwca 2010r. zostało oskarżonemu B. Ł. (1) przesłane faksem do Aresztu Śledczego w W. w dniu 25 czerwca 2010r. o godzinie 9:58,

a zatem brak przesłanek, iż nie zostało mu ono przed terminem posiedzenia przekazane, przy czym nietrafny jest argument obrońcy o podleganiu przez wzmiankowane zawiadomienie cenzurze, co miało spowodować opóźnienie w jego doręczeniu, albowiem wysłano je faksem bezpośrednio do Aresztu. Analogiczna sytuacja miała miejsce w sprawach II Ko 38/10, 44/10, 50/10, 56/10, 62/10, 68/10, 74/10 Sądu Rejonowego w Toruniu – zawiadomienie o terminie posiedzenia w dniu 6 lipca 2010r. przesłano faksem do Aresztu Śledczego

w W. (k. 9075-9076). W sprawie II Ko 31/10 Sądu Rejonowego

w Będzinie wprowadzono zawiadomienie o terminie posiedzenia w dniu 22 czerwca 2010r. oskarżony B. Ł. (1) otrzymał dopiero w dniu 28 czerwca 2010r.,

ale właśnie ze względu na brak na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2010r. potwierdzenia zawiadomienia oskarżonego, odroczone je do dnia 5 sierpnia 2010r., o którym to terminie B. Ł. (1) zawiadomienie odebrał w dniu 19 lipca 2010r., a które to posiedzenie z innych względów również odroczone na termin w dniu 30 września 2010r., odnośnie którego oskarżony zawiadomienie odebrał w dniu 31 sierpnia 2010r. (k. 12963), a zatem całkowicie nietrafne okazały się tym względzie argumenty obrońcy. Podobnie w sprawie II Ko 44/10 Sądu Rejonowego w Toruniu, w której o pierwszym terminie posiedzenia w dniu

6 lipca 2010r. oskarżonego zawiadomiono faksem do Aresztu Śledczego

w W. w dniu 30 czerwca 2010r. o godzinie 14:39 (k. 11937),

a o kolejnym terminie wyznaczonym na dzień 6 września 2010r. zawiadomiono oskarżonego w dniu 29 lipca 2010r. (k. 11952 zwrotne potwierdzenie odbioru). Natomiast w sprawie II Ko 332/10 Sądu Rejonowego w Świdnicy termin posiedzenia wyznaczony na dzień 20 lipca 2010r. został odroczone właśnie

z uwagi na brak potwierdzenia zawiadomienia oskarżonego Ł., zawiadomienie zaś o kolejnym terminie w dniu 7 września 2010r. oskarżony odebrał w dniu 2 sierpnia 2010r.

Z przytoczonych powyżej względów, koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w jego punkcie 2 i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, który ponownie przeprowadzając postępowanie dowodowe w tym zakresie winien wystrzegać się wskazanych powyżej błędów natury proceduralnej, już w toku postępowania sądowego weryfikując przestrzeganie przez wezwane do udzielenia pomocy prawnej Sądy obowiązujących przepisów postępowania karnego. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji winien mieć na uwadze także treść art. 442 § 2 k.p.k. i w zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, przestać wyłączenie na ich ujawnieniu.

Uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 32 oraz 33 wyłącznie co do oskarżonego B. Ł. (1) stanowiło naturalną konsekwencję uchylenia pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego, albowiem we wzmiankowanych punktach wyroku orzeczono o środku karnym w postaci obowiązku naprawienia szkody (pkt 13, 14, 15, 16), powództwie cywilnym

i obowiązku naprawiania szkody na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. (pkt 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) oraz kosztach sądowych związanych z zasądzonymi w wyroku Sądu I instancji roszczeniami o charakterze cywilnoprawnym (pkt 32 i 33 wyroku), które to rozstrzygnięcia wynikały bezpośrednio z okoliczności uznania oskarżonego B. Ł. (1) za winnego czynów zarzucanych mu w pkt II wyroku i na skutek jego uchylenia przez Sąd Apelacyjny oraz przekazania do ponownego rozpoznania nie mogły się ostać w odniesieniu do tego oskarżonego.

Dokonując zmiany pkt 27 tiret 1 zaskarżonego wyroku – uchylając orzeczenie o wymierzonej oskarżonemu B. Ł. (1) karze łącznej 6 lat pozbawienia wolności, łącząc kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w pkt 1 i 3 wyroku Sądu Okręgowego i wymierzając mu łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny miał na uwadze zmieniony zakres kar podlegających w przypadku oskarżonego łączeniu – w wyniku uchylenia pkt 2 wyroku, w którym orzeczono wobec oskarżonego karę jednostkową w wysokości 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, odmiennie kształtowały się granice kary łącznej, tj. od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu B. Ł. (1) karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (czyli przy zastosowaniu zasady asperacji), Sąd II instancji kierował się przede

wszystkim brakiem związku przedmiotowo – podmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami – z jednej strony uwzględnić należało niezblizną rodzajowo kwalifikację prawną czynów z art. 258 § 3 k.k. oraz 229 § 3 k.k., z drugiej zaś pokrywający się okres czasowy ich popełnienia. Tylko ta druga okoliczność obligowała sąd odwoławczy do złagodzenia kary łącznej. Brak było natomiast podstaw do sugerowanych przez skarżącego (vide: pkt 33 apelacji) zmian orzeczeń o karach jednostkowych wymierzonych przez sąd I instancji w pkt 1 i 3. Przy ich ustalaniu Sąd meriti uwzględnił wszelkie dyrektywy wymiaru kary a odmienne – lakonicznie uzasadnione na s.20 – stanowisko autora apelacji ma postać nieprzekonywującej polemiki, która rozminęła się z realiami niniejszego postępowania. Podnoszony fakt wysokiego – zdaniem obrońcy – zabezpieczenia majątkowego nie ma dla wysokości orzeczonych kar najmniejszego znaczenia procesowego.

Naturalną konsekwencją wymierzenia nowej (niższej) kary łącznej była konieczność obniżenia wysokości należnej Skarbowi Państwa od oskarżonego B. Ł. (1) opłaty za I instancję do kwoty 400 zł zgodnie z art. 2 § 1 pkt 5 i art. 6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U.

z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.). Z tego też względu Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 2b).

II.

Z kolei orzeczone przez Sąd Apelacyjny w pkt 2c) obniżenie wysokości należnych Skarbowi Państwa od **oskarżonego W. J. (1)** kosztów do 1/14 w zakresie postępowania przygotowawczego i do 1/12 części w zakresie postępowania sądowego w I instancji, wynikało z podzielenia przez Sąd Odwoławczy argumentacji zaprezentowanej przez obrońcę oskarżonego J. w wywiedzionym przez nią środku zaskarżenia (vide: k.17773)

w zakresie zakwestionowania wysokości kosztów procesu, jakim obciążono W. J. (1). Zgodzić należy się ze skarżącą, iż dokonując porównania zakresu czynności zarówno postępowania przygotowawczego, jak i jurysdykcyjnego, które w linii prostej związane były z ilością zarzutów postawionych poszczególnym oskarżonym, nie sposób nie zgodzić się,

że zasądzenie od W. J. (1) – oskarżonego o popełnienie jednego przestępstwa, z którym wiązały się czynności procesowe w postaci przesłuchania zaledwie kilku świadków – funkcjonariuszy policji, kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w takiej samej wysokości, jak od pozostałych, oskarżonych

o liczne przestępstwa współoskarżonych, było niezasadne i kłóciło się z treścią art. 633 k.p.k. Twierdzenia Sądu I instancji, jakoby obszerność zarzutów skierowanych przeciwko B. Ł. (1) nie wpłynęła w istotny sposób na koszty sądowe były oczywiście nietrafne, jeżeli chociażby uwzględni się ilość

i rozmiar wykonanych przez Sądy wezwane wniosków o wykonanie pomocy sądowej, które wygenerowały znaczną część powstałych kosztów. Z tych też powodów Sąd II instancji za zasadne uznał obniżenie o połowę zasądzonych od oskarżonego J. kosztów sądowych (pkt 2c wyroku).

III.

Przechodząc w dalszej kolejności do środka zaskarżenia wywiedzionego przez **obrońcę oskarżonego Ł. D. (1)** i zawartego w niej zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej kary, to okazał się on być niezasadny i to w stopniu oczywistym. Argumentacja obrońcy (vide: k.177748) zasadzała się bowiem na twierdzeniach o niedocenieniu przez Sąd I instancji okoliczności łagodzących, takich jak młody wiek oskarżonego i nieukształtowana ostatecznie psychika, tymczasem skarżący zdaje się nie dostrzegać, iż w świetle dotychczasowej wielokrotnej karalności Ł. D. (1), wymierzona mu kara pozbawienia wolności oscylująca w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jawi się wręcz jako kara rażąco łagodna i tylko brak wywiedzionego na niekorzyść oskarżonego środka zaskarżenia spowodował, iż mogła się ona ostać w takim kształcie. Nie ma żadnego najmniejszego powodu, aby, jak chce tego obrońca, oskarżonemu li tylko z uwagi na jego wiek wymierzyć karę pozbawienia wolności w wymiarze

6 miesięcy. Twierdzenia zaś o nieukształtowanej jeszcze do końca psychice mają się nijak do bogatej kryminalnej przeszłości Ł. D. (1), świadczącej o osiągnięciu przez niego znacznego stopnia zaawansowania w łamaniu przepisów obowiązującego prawa. Biorąc pod uwagę wiek oskarżonego

w stosunku do „bogatej zawartości” jego karty karnej (vide: k.18056-18057), potwierdzającej naruszenie od ponad 8 lat przez oskarżonego różnorodnych przepisów kodeksu karnego – nota bene po raz pierwszy został on skazany mając 16 lat za przestępstwo rozboju kwalifikowanego, a kolokwialnie rzecz ujmując, ma na swoim koncie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., czy art. 191 § 1 k.k., to jakiegokolwiek domaganie się przez obrońcę obniżenia już i tak bardzo łagodnego wymiaru kary pozbawiania wolności nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. Co więcej „dokonania”

w dziedzinie łamania prawa oskarżonego Ł. D. (1) są „bogatsze” od wszystkich pozostałych współoskarżonych w sprawie. Wbrew sugestiom skarżącego przepis art. 54 § 1 k.k. nie obliguje bynajmniej do pobłażliwości wobec osób, które z popełniania przestępstw uczyniły sobie sposób na życie, tylko dlatego, że mają status młodocianego. Sąd I instancji nie tylko,

że zarówno wiek, jak skrucę oskarżonego docenił w należyтым stopniu, to przypisał im de facto większe znaczenie, aniżeli było to konieczne wobec wielokrotnego przestępcy. Niesłusznie skarżący domaga się także obniżenia okresu próby z 4 do 3 lat. I w tym zakresie Sąd Okręgowy bardzo pobłażliwie podszedł do osoby oskarżonego D., albowiem uznać należy, iż wobec aż siedmiokrotnej karalności (nie licząc rzecz jasna wyroku łącznego) tego oskarżonego, nawet zastosowanie wobec niego maksymalnego okresu próby

w postaci 5 lat byłoby w pełni uzasadnione. Właśnie częste łamanie prawa przez Ł. D. (1) pomimo stosowanych wobec niego środków

o charakterze probacyjnym uprawnia do poddania go maksymalnemu okresowi próby, celem ustalenia, czy wyciągnął on jakieś wnioski z zastosowanego dobrodziejstwa i zaprzestał wchodzenia w konflikt z prawem. Kwestionując fakt wymierzenia oskarżonemu Ł. D. (1) kary grzywny, skarżący obrońca zdawał się nie uwzględnić następujących okoliczności : zobowiązanie do naprawiania szkody w żaden sposób nie wyklucza możliwości orzeczenia kary grzywny, tym bardziej, iż wobec warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności będzie to w zakresie kar jedyny dolegliwy dla oskarżonego skutek, który pozwoli mu odczuć konsekwencje swojego nagannego zachowania, a biorąc pod uwagę dotychczasowe lekceważenie przez niego łagodnych kar nieizolacyjnych, orzeczenie kary grzywny, mimo iż nieobligatoryjne, jawiło się jako ze wszech miar zasadne; nadto zważyć należy, iż oskarżony Ł. D. (1) przebywający obecnie w zakładzie karnym nie podjął zatrudnienia, co z pewnością pozwoliłoby mu na przyspieszenie procesu realizowania ciężących na nim z różnych tytułów zobowiązań.

IV.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także środek zaskarżenia wywiedziony przez **obrońcę oskarżonego W. J. (1)** , która generalnie rzecz ujmując zakwestionowała wypełnienie przez swojego mandanta jego zachowaniem znamion przestępstwa z art. 228 § 3 k.k., podpierając się okolicznością,

iż oskarżony J. nie miał w ramach pełnionych przez siebie obowiązków służbowych uprawnień w zakresie dostępu do informacji znajdujących się

w Krajowym Systemie Informacji Policji (zwanego dalej KSIP) i w związku

z powyższym nie mógł ich ujawnić, a co wynika z powyższego, przekazanie przez niego informacji nie miało związku z pełnioną przez niego funkcją publiczną. Decydujące znaczenie dla możliwości przypisania oskarżonemu W. J. (1) przestępstwa łapownictwa biernego ma wykładnia kodeksowego sformułowania „w związku z pełnieniem funkcji publicznej”, które wbrew stanowisku skarżącej nie może zostać sprowadzone do sytuacji, kiedy przyjęcie korzyści majątkowej następuje wyłącznie w zamian za czynność należącą

w sposób ściśle skatalogowany do zakresu kompetencji danej osoby. Owszem zgodzić należy się z przytoczonym orzeczeniem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 1.03.1975r., II KR 325/75), nie mniej Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że dla ustalenia „zakresu kompetencji” funkcjonariusza publicznego, jakim jest policjant, a zarazem odpowiedzi na pytanie, czy w konkretnym przypadku przyjęcie korzyści majątkowej pozostaje w związku z pełnieniem funkcji publicznej, rozważyć trzeba, czy korzyść zostałaby udzielona, gdyby sprawca takiej funkcji nie pełnił. Kodeksowe określenie „w związku” oznacza, że udzielona funkcjonariuszowi korzyść lub obietnica jej udzielenia dokonana została ze względu na pełnioną przez niego funkcję publiczną. Nie musi to być zatem związek z konkretną czynnością, ale z całokształtem urzędowania, z zespołem czynności należących do sprawowanej przez daną osobę funkcji publicznej, które może ona podejmować lub od nich się powstrzymywać, zatem związek taki może być rozumiany szerzej, jako

związek pomiędzy pełnieniem funkcji publicznej, czyli faktycznym posiadaniem możliwości podjęcia konkretnych czynności służbowych (vide: Zoll Andrzej (red.), Barczak-Oplustil Agnieszka, Bogdan Grzegorz, Ćwiakalski Zbigniew, Dąbrowska-Kardas Małgorzata, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Rodzynkiewicz Mateusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze 2006). Podobną wykładnię Sąd Najwyższy przyjął zresztą w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 czerwca 1980r., I KR 99/80 stwierdzając, iż : „związek z pełnieniem funkcji publicznej zachodzić może bądź pomiędzy przyjęciem korzyści a konkretną czynnością służbową należącą do kompetencji osoby pełniącej funkcję publiczną (ta konkretna czynność stanowi wówczas motyw działania osoby udzielającej korzyści), bądź pomiędzy przyjęciem korzyści a całokształtem działalności służbowej osoby pełniącej funkcję publiczną (łapówka ma wówczas ogólny cel pozyskania względów kompetentnego funkcjonariusza)”. Błędny pozostaje zatem wobec przytoczonego powyżej orzecznictwa oraz stanowiska doktryny pogląd obrońcy oskarżonego

W. J. (1), zgodnie z którym brak leżącego w zakresie jego kompetencji dostępu do KSIP-u ekskulpował go od popełnienia przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. Oskarżony B. Ł. (1) wręczając W. J. (1) pieniądze w kwocie 700 zł; uczynił to z uwagi na sprawowanie przez tego ostatniego funkcji policjanta, a zatem to ta okoliczność bycia funkcjonariuszem policji stanowiła asumpt do udzielenia korzyści majątkowej. Trudno zatem zaprzeczyć występowaniu związku pomiędzy udzieloną korzyścią majątkową, a pełnioną funkcją publiczną. Oskarżony J. jako policjant miał rzeczywistą, faktyczną możliwość podjęcia konkretnych czynności służbowych, stanowiąc niezbędne ogniwo pomiędzy wręczającym korzyść majątkową,

a funkcjonariuszami policji posiadającymi umocowanie prawne do dostępu do KSIP-u. Gdyby nie okoliczność bycia przez niego policjantem, łapówka nie została by przecież wręczona i co oczywiste przyjęta przez oskarżonego. W. J. (1) mając, co nie ulega wątpliwości, świadomość faktycznego funkcjonowania KSIP-u, tj. bezproblemowego samodzielnego sprawdzenia pożądaných informacji, czy też, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie, zwrócenia się o przysługę sprawdzenia do jednego z upoważnionych funkcjonariuszy, przyjął pieniądze i było to ściśle związane z pełnioną przez niego funkcją. Wręczona przez oskarżonego B. Ł. (1) łapówka miała na celu pozyskanie informacji o notowaniach określonych osób w KSIP-ie, przy czym oskarżony W. J. (1) przyjął ją z uwagi na ogólne wykonywanie przez niego funkcji publicznej, otwierającej mu możliwość realnego dostępu do żądanych danych. Oskarżony W. J. (1) zdawał sobie sprawę, że jego koledzy – działając w zaufaniu do policjanta z tej samej służby – przekazają mu informacje, o jakie się do nich zwróci, co z pewnością nie nastąpiłoby w razie podjęcia takiego działania przez inną postronną osobę z zewnątrz. Związek zatem pomiędzy przyjętą korzyścią majątkową, a pełnioną funkcją publiczną policjanta nie ulega w ocenie Sąd Odwoławczego wątpliwości. Węższe, tak jak to postulowała obrońca oskarżonego J., rozumienie kodeksowego znamienia „w związku” prowadziłoby do niejako wypaczenia istotny przepisu art. 228 § 3 k.k., albowiem oznaczałoby wprowadzenie dodatkowego warunku w postaci konieczności posiadania przez sprawcę konkretnej kompetencji, w związku z którą łapówka została wręczona. Tymczasem jak wskazuje praktyka, zarówno wręczanie, jak

i przyjmowanie korzyści majątkowych następuje w celu szeroko rozumianego „załatwienia sprawy”, bez konkretyzowania, czy akurat dana czynność urzędowa należy formalnie do kompetencji sprawcy, czy też w ramach wykonywanych czynności posiada on możliwości pozyskania danych informacji, nawet w sposób niezupełnie zgodny z wewnętrznymi regulacjami w ramach danej jednostki. Wbrew twierdzeniu obrońcy W. J. (1) miał dostęp do danych zawartych w KSIP-ie, z tym że był to dostęp nieformalny, jaki posiadał dzięki byciu funkcjonariuszem policji.

Z niewiadomych powodów skarżąca wskazała na brak określenia przez Sąd I instancji, jakie przepisy prawa naruszył swoim zachowaniem oskarżony W. J. (1), albowiem nastąpiło to zarówno w zmodyfikowanym opisie czynu, jak w samym pisemnym uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Przywołując art. 20 ust. 1 i 2a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji oraz § 9 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 lutego 2005r. w sprawie przetwarzania przez Policję danych osobowych w celach wykrywczych lub identyfikacyjnych Sąd I instancji wskazał na znamię kwalifikujące z art. 228 § 3 k.k. Skarżąca poza ogólnikowym zakwestionowaniem braku wskazania na konkretne przepisy prawa, jakie oskarżony W. J. (1) swoim zachowaniem naruszył, nie naprowadziła na bliższe okoliczności, mogące jej tezę potwierdzać. Na stronach 464-467 uzasadnienia pierwszoinstancyjnego szczegółowo wskazano, z jakich względów oskarżony naruszył art. 20 ust. 1 i 2a ustawy o Policji oraz § 9 wzmiankowanego rozporządzenia. Przytoczone przepisy

z ustawy o policji regulują bowiem ogólnie rzecz ujmując kwestie związane z gromadzeniem, przetwarzaniem oraz dostępem do danych osobowych, które wykorzystywane mogą być jedynie w celu realizacji zadań ustawowych, co jednoznacznie naruszył swoim zachowaniem oskarżony W. J. (1) przekazując informacje z KSIP-u w zamian za uzyskaną korzyść majątkową oskarżonemu B. Ł. (1), sprawdzającemu możliwość dalszego prowadzenia działalności przestępczej. Także podniesiona przez skarżącą kwestia, iż przepisami prawa w rozumieniu art. 228 § 3 k.k. są jedynie akty prawne ogłoszone w Dzienniku Ustaw okazała się być bezprzedmiotowa, albowiem do takich aktów prawnych należy zarówno ustawa o Policji, jak i wspomniane rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Nie został przez Sąd Apelacyjny podzielony także argument związany z ograniczeniem prawa do obrony oskarżonego W. J. (1), a to z uwagi na brak wskazania w opisie czynu w akcie oskarżenia, naruszenie jakich przepisów prawa zarzuca się oskarżonemu. Co istotne Sąd meriti zarzut zawarty a akcie oskarżenia przecież należycie doprecyzował, tak więc trudno przyjąć by takie ewentualne uchybienie oskarżyciela publicznego zawarte w akcie oskarżenia mogło mieć wpływ na treść kwestionowanego wyroku. W ocenie sądu odwoławczego zarzut ten ma charakter wybitnie koniunkturalny, tzn. został sformułowany wyłącznie na potrzeby apelacji.

Zarzucany przez obrońcę błąd w ustaleniach faktycznych polegający na poczynieniu przez Sąd I instancji ustaleń o stwarzaniu przez oskarżonego

W. J. (1) wrażenia, iż potrzebne informacje miały związek z prowadzonymi przez niego sprawami, zaś on sam przy pozyskiwaniu informacji opierał się na zaufaniu, jakim darzyli go mający dostęp do KSIP-u funkcjonariusze policji, nie miał miejsca w niniejszej sprawie. Przede wszystkim okoliczność, że funkcjonariusze policji wiedzieli, jaki był charakter spraw, którymi zajmował się oskarżony W. J. (1), nie wykluczało, iż mając do niego zaufanie przekazywali mu informacje celem służbowego ich wykorzystania, a z pewnością nie udostępniania ich na zewnątrz i to osobom mogącym pozostawać w kręgu zainteresowania organów ścigania. Oczywistym jest opieranie się przez oskarżonego na stosunku zaufania funkcjonariuszy policji do niego, albowiem w przeciwnym razie, ujawniając rzeczywisty cel pozyskania danych, informacje nigdy nie zostałyby mu przekazane. Gdyby nie szczególna relacja oskarżonego z pozostałymi funkcjonariuszami policji bazująca właśnie na zaufaniu, nie mógłby on jej wykorzystać w celu przestępczym, zaś brak przekazania W. J. (1) kodu dostępu do KSIP-u, nie oznaczał w linii prostej, iż nie był on dla funkcjonariuszy osobą godną zaufania, ażeby przekazywać mu informacje przeznaczone tylko i wyłącznie dla policjantów.

Odnosząc się do zarzutu błędnego ustalenia przez Sąd Okręgowy wysokości opłaty należnej od oskarżonego W. J. (1), to także on nie mógł się ostać. Twierdzenie obrońcy, iż winna ona w przypadku W. J. (1) wynosić 580 zł; a nie 1.700 zł; jest wadliwe z tego powodu, że należną opłatę od orzeczonej kary grzywny oblicza się od wysokości wymierzonej kary grzywny,

a zatem w przedmiotowej sprawie kwoty 7.000 zł (140 stawek dziennych po 50 zł każda), a nie jak zdaje się sądzić obrońca, od kary grzywny, jaka faktycznie pozostała do wykonania, po zaliczeniu na jej poczet okresu zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania oskarżonego W. J. (1), a zatem kwoty 1.400 zł (28 stawek dziennych po 50 zł każda). Marginalnie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że przy obliczaniu wysokości opłaty od kary pozbawienia wolności autorka apelacji przywoływała błędną podstawę prawną (vide: k.17773 - art. 2 ust. 1 pkt 3 zamiast art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych). W tej sytuacji nie może dziwić, że doszła ona do oczywiście błędnych wniosków.

Zważywszy, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. apelacja co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze sąd II instancji dokonał weryfikacji zaskarżonego wyroku odnośnie W. J. (1) również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Okręgowy w Poznaniu jednakże precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kar pozbawienia wolności i grzywny, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu tego oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej jak i szczególnej zawarte

w art.53 kk. Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przypisanego mu w zaskarżonym orzeczeniu uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu

W. J. (1) kara ma – dodatkowo z uwagi za dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania – niemalże charakter symboliczny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”.

V.

Zarówno **obrońca oskarżonych A. P. (1) i D. W. (1)**, jak i **obrońca oskarżonego B. Ł. (1)** kwestionowali w wywiedzionych przez siebie środkach zaskarżenia istnienie w przedmiotowej sprawie zorganizowanej grupy przestępczej oraz przypisanie ich mandatom uczestnictwa w niej (w przypadku oskarżonego B. Ł. (1) kierownictwa nią). Z uwagi na podobny kierunek sformułowanych w tym zakresie zarzutów, Sąd Odwoławczy omówi je łącznie, z zaznaczeniem występujących odrębności. Rozważając poszczególne zarzuty sąd odwoławczy stwierdził natomiast, iż ten dotyczący rzekomej obrazy przepisów prawa materialnego (tak wskazano w apelacji obrońcy D. W. (1) i A. P. (1) – vide: k.17720) wynikającej z jego nieprawidłowego zastosowania do stanu faktycznego w niniejszej sprawie, przez przyjęcie, że w/w oskarżeni popełnili przypisane im czyny z art. 258 § 1 k.k., dotyczy w istocie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (vide: art. 438 pkt 3 k.p.k.). Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie od kilkudziesięciu lat utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Sąd Apelacyjny wielokrotnie podkreślał za Sądem Najwyższym, iż nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę. Jeżeli zatem odwołujący się kwestionuje np. sprawstwo czy też zastosowaną w wyroku kwalifikację prawną, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nie obraza prawa materialnego określonej w art.438 pkt 1 kpk (analogicznie : OSNKW 1974, poz.233; J. Grajewski, E. Skrętowicz „Kodeks postępowania karnego z komentarzem” Gdańsk 1996 str.285).

W ocenie Sądu II instancji fakt uczestniczenia przez oskarżonych

A. P. (1) i D. W. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez oskarżonego B. Ł. (1) nie budzi najmniejszych wątpliwości. Przynajmniej nie mamy w przedmiotowej sprawie do czynienia, ani ze współsprawstwem zwykłym, ani też rola oskarżonego B. Ł. (1) nie sprowadzała się do sprawstwa kierowniczego. Zarówno szczegółowo omówiony przez Sąd I instancji stopień hierarchicznego zorganizowania rzeczonyj grupy, w której przywódczą rolę odgrywał oskarżony B. Ł. (1), jako osoba wykonująca, z uwagi na nabyte we wcześniejszym okresie czasu szczególne umiejętności w tym zakresie, telefony do pokrzywdzonych oraz ustalająca sposób oraz miejsce odbioru wyłudzonych pieniędzy, zaś oskarżeni Włoch i P. mieli w niej pełnić ściśle określone role – odbiór pieniędzy od pokrzywdzonych oraz pośrednictwo pomiędzy odbierającymi, a B. Ł. (1), jak

i skoordynowany sposób działania, w miarę stabilny podział zadań i funkcji, jak również pewna trwałość, pomimo zmieniającego się na przestrzeni czasu, składu osobowego, wykluczają potraktowanie działania oskarżonych tylko jako luźnej szajki przestępczej co sugerował m.in. skarżący na k.17923. obrońca oskarżonego B. Ł. (1) usiłował w wywiedzionym przez siebie środku zaskarżenia dowieść, że dokonywanie wyłudzeń następowało ad hoc przy udziale przypadkowych osób, będących znajomymi oskarżonego oraz członkami jego rodziny, a zatem zupełnie luźnej zbiorowości, a przecież ze zgromadzonych w aktach sprawy dowodów wynika, iż każdy z oskarżonych miał do wykonania ściśle określone zadania i to w procesie długofalowym, a zatem nie może być mowy o nieskoordynowanych i przypadkowych działaniach. Nie może być także właśnie ze względu na wymienione i krzyżujące się elementy statyczne oraz dynamiczne mowy wyłącznie o sprawstwie kierowniczym, które w swojej istocie sprowadza się do kierowania wykonaniem czynu przez inną osobę, co w niniejszej sprawie nie może mieć miejsca właśnie ze względu na hierarchiczną organizację, wykraczającą w sposób oczywisty poza granice „zwykłego” sprawstwa kierowniczego. Zarówno aspekt funkcjonalny – cel i sposób popełniania przestępstwa wyłudzeń, jak i strukturalny – określony poziom zorganizowania grupy, który poprzez kierowanie nią umożliwia popełnianie przestępstw, co przekraczałoby fizyczne możliwości jednej osoby, uzasadnia zaistnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 23.07.2002r., II AKa 148/01).

Jak ustalono przed Sądem I instancji oskarżony B. Ł. (1) wyłudzeń dokonywał w różnych, niejednokrotnie bardzo od siebie odległych miejscach Polski, jak chociażby przykładowo w dniu 23 marca 2006r. dzwonił do S. oraz L., co jednoznacznie przesądza o tym, iż w obu tych miastach miał osoby gotowe do odbioru gotówki. Zatem twierdzenia obrońcy oskarżonego B. Ł. (1) o braku krzyżowania się okresów uczestnictwa poszczególnych członków grupy w niej, są błędne. Z bliżej też niewyjaśnionych powodów obrońca ten zakłada współpracę oskarżonego B. Ł. (1) tylko i wyłącznie z jedną osobą w określonych wycinkach czasu, określając przeciwne powyższemu twierdzenia Sądu Okręgowego jako domysły, a przecież jak wskazano powyżej sama okoliczność dokonywania jednocześnie dwóch wyłudzeń w dwóch różnych i oddalonych od siebie o ponad 500 km miejscach wiązała się co oczywiste z koniecznością współpracy z co najmniej dwoma osobami odbierającymi gotówkę, nie wspominając już o tych, które były ogniwem pośredniczącym pomiędzy nimi, a kierującym grupą oskarżonym Ł..

Jak ustalono oskarżony wykonywał w ciągu dnia szereg połączeń na numery stacjonarne, co zakładając nawet dużą mobilność osób dokonujących odbioru gotówki, wymagało, aby takich sprawców było co najmniej kilku. Tym bardziej, iż na odbiór pieniędzy oskarżony umawiał się w krótkim okresie czasu po wykonaniu telefonu, tak aby pokrzywdzeni nie mieli za dużo czasu i nie domyślili się, że są ofiarami oszustwa. Mając na uwadze poczynione przez Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący i prawidłowy ustalenia faktyczne, nie ma wątpliwości odnośnie istnienia elementu wskazującego na trwałość organizacyjną grupy oraz jej hierarchię. Przy czym Sąd II instancji wskazuje, iż dla bytu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest wymagane występowanie hierarchii zorganizowanej na wysokim poziomie, a wystarczy, iż jest on niewielki, zatem muszą występować elementy statyczne niezależne od elementów dynamicznych i wówczas wystarczający jest nawet niezaawansowany widoczny stopień powiązań organizacyjnych i hierarchicznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.10.2008r., II AKa 92/08). Stopień zorganizowania wewnętrznej struktury nie wymaga, aby każdy z członków grupy posiadał wiedzę o szczegółach jej organizacji, znał wszystkie osoby ją tworzące, czy całość mechanizmu jej funkcjonowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.03.2009r., WA 9/09), co odpiera argument obrońców oskarżonych D. W. (1) oraz A. P. (1) (vide: k.17723).

Bez znaczenia dla przyjęcia występowania w przedmiotowej sprawie zorganizowanej grupy przestępczej był podniesiony przez obrońcę oskarżonych

A. P. (1) oraz D. W. (1) stosunkowo niedługi okres, w jakim brali oni w ramach grupy udział w popełnianych przestępstwach (vide: k.17722), albowiem o takowej przynależności nie przesądza, ani okres udziału w niej, ani też ilość dokonanych w jej ramach przestępstw, które to okoliczności wpływają jedynie na ocenę stopnia społecznej szkodliwości. Przy czym obrońca oskarżonych D. W. (1) oraz A. P. (1) przytaczając orzecznictwo mówiące

o jednorazowych działaniach w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, zdaje się zupełnie tracić z widzenia fakt, iż jego mandantom zarzucono przeciwko odpowiednio 9 oraz 6 przestępstw, jakich dopuścili się w ramach rzeczonyj grupy. Co więcej w przepisie art. 258 § 1 k.k. nie określono minimalnego okresu udziału w zorganizowanej, zaś orzecznictwo stoi na stanowisku, iż z uwagi na formalny charakter czynu z art. 258 § 1 k.k. nie jest koniecznym, aby w ogóle w ramach zorganizowanej grupy przestępczej doszło w ogóle do popełnienia przestępstwa,

a tym bardziej wystarczającym jest dokonanie choć jednego czynu (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.01.2008r., IV KK 389/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2008r., II KK 92/07). O przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej w kontekście strony podmiotowej przesądza jedynie świadomość dokonania przestępstwa, chociażby jednego, w ramach takowej grupy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2008r., II KK 92/07). Tym samym, ani cząstkowy udział oskarżonych A. P. (1) oraz D. W. (1) w czasookresie trwania grupy, ani mniejsza, poprzez porównanie z oskarżonym B. Ł. (1), liczba popełnionych przestępstw, nie stanowiły, jak to postulował ich obrońca, okoliczności dyskredytującej ich uczestnictwo w zorganizowanej grupie przestępczej. Obaj oskarżeni mieli bowiem świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i uczestniczenia w jej strukturach także innych osób, o czym szczegółowo wyjaśniali oskarżeni P. oraz S., co czyni chybionym przeciwne twierdzenia obrońcy oskarżonego B. Ł. (1). Istotne jest poza świadomością uczestnictwa w przedmiotowej grupie, akceptowanie jej przestępczych celów oraz godzenie się na ich realizację (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2.11.2004r., II AKa 119/04), co niewątpliwie było udziałem obu w/w oskarżonych.

Stanowisko obrońcy oskarżonego B. Ł. (1), podnoszącego brak krzyżowania się poszczególnych czasookresów udziału w grupie ustalonych sprawców jest nietrafne nie tylko z uwagi na przytoczoną powyżej argumentację co do równoczesnego dokonywania wyłudzeń w odległych od siebie wzajemnie miastach Polski, lecz także już chociażby pokrywanie się okresów uczestniczenia w przedmiotowej zorganizowanej grupie przestępczej przez współoskarżonych D. W. (1) i A. P. (1). Nieprzypadkowo autor teź apelacji pomija (vide: k.17922) osoby, których tożsamości dotychczas nie ustalono,

a które uwzględniono w rozważaniach Sądu Okręgowego jak i w przyjętym przez ten Sąd opisie czynu (np. pkt 1, 4, 6 zaskarżonego wyroku).

Naprowadzona przez obrońcę oskarżonych D. W. (1) oraz A. P. (1) okoliczność popełnienia przez jego mandantów części przestępstw bez wiedzy oraz poza świadomością kierującego w/w grupą oskarżonego B. Ł. (1) (vide: k.17722), jako mająca poddać w wątpliwość istnienie zorganizowanej grupy przestępczej, nie ma znaczenia dla występowania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., albowiem działanie w zorganizowanej grupie nie wymaga, aby w każdym przypadku przestępstwa, jakiego członkowie tej grupy się dopuszczają, zaangażowany był jej przywódca i to on decydował o wszystkich ważkich elementach przestępstwa, jakie ma zostać popełnione, wystarczające jest bowiem, aby czynu dopuszczono się właśnie dlatego, że określone osoby działały w ramach pewnej struktury, znały swoje możliwości, zakres i kierunek działania grupy, wykorzystując jej strukturę do popełnienia doraźnego przestępstwa (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25.04.2007r., II AKa 431/06).

VI.

Przechodząc w dalszej kolejności do drugiego z argumentów naprowadzonego w środku zaskarżenia wywiedzionego przez obrońcę oskarżonych D. W. (1) oraz A. P. (1), tj. niewspółmierności wymierzonych w/w oskarżonym kar jednostkowych oraz kar łącznych (vide: k.17723-17724), to także on nie znalazł uznania w ocenie Sądu II instancji. Tytułem wstępu Sąd Odwoławczy zwraca uwagę na sformułowanie „rażąca”, które jak przyznaje sam obrońca oznacza różnicę „wrażną”, „bijącą po oczach”, czy „oślepiającą”, co abstrahując już od poniżej przytoczonych argumentów, nie miało z pewnością miejsca w stosunku do oskarżonych D. W. (1) i A. P. (1). Wprawdzie trafnie wskazał obrońca, iż oskarżony A. P. (1) karany było już w okresie późniejszym, aniżeli objęty przedmiotowym postępowaniem (vide: k.18090-

18091), to nie sposób tego faktu nie poczytać na jego niekorzyść, jak to uczynił Sąd Okręgowy, który jednak zdając sobie sprawę, iż nie chodzi o wcześniejszą karalność oskarżonego, tego elementu przy wymiarze kar jednostkowych nadmiernie przecież nie eksponował. Obrońca wymiar kary dla oskarżonego

A. P. (1) (zresztą odnośnie oskarżonego D. W. (1) podobnie) zdaje się jedynie postrzegać przez pryzmat wysokości kar orzeczonych wobec oskarżonego B. Ł. (1), zapominając, iż wysokość kar orzeczonych wobec jego mandanta oscylowała w dolnych granicach ustawowego zagrożenia – za czyn

z art. 258 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, przy granicy od 3 miesięcy do 5 lat, co przy uwzględnieniu okresu działania w grupie oraz roli oskarżonego, uznać należy za sankcje w pełni adekwatną, zaś za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. orzeczono karę

1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy granicy od 7 miesięcy do 15 lat pozbawienia wolności, a uwzględnić należy wprowadzenie przez tego oskarżonego aż sześciokrotnie osób w podeszłym wieku w błąd i wyłudzenie w ten sposób kwoty ponad 40.000 zł, jak również działanie w warunkach art. 65 § 1 k.k. Także orzekając karę łączną w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, przy granicy od

1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd I instancji należycie uwzględnił kryterium w postaci związku przedmiotowo – podmiotowego, biorąc z jednej strony pod uwagę zbieżność czasową czynów, z drugiej zaś brak tożsamości rodzajowej. Jednocześnie trafnie Sąd I instancji nie znalazł podstaw do zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec braku jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie takiego dobrodziejstwa. Argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje.

Analogiczne argumenty wskazać należy odnośnie oskarżonego D. W. (1), który po popełnieniu przestępstw objętych zakresem niniejszego postępowania, był kilkakrotnie karany (vide: k.18088-18089), co Sąd Okręgowy zupełnie trafnie poczytał mu na jego niekorzyść, nie wskazując jednak przy tym, że była to uprzednia karalność. Dodatkowo na wymiar kary za czyn z art. 258 § 1 k.k. rzutował z pewnością dłuższy okres czasu uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wyższa w hierarchii rola od oskarżonego P. – odbieranie pieniędzy i ich rozdzielanie, a także pośrednictwo pomiędzy kierującym grupą oskarżonym B. Ł. (1). Odnośnie zaś przestępstwa wyłudzenia, to wymiar kary w wysokości 2 lat wynikał z większej ilości doprowadzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem osób, a co za tym idzie większej łącznej kwoty uzyskanej w wyniku popełnionego oszustwa. Kara łączna została orzeczona w myśl zasady asperacji, przy uwzględnieniu z jednej strony bliskiej zbieżności czasowej dokonanych wyłudzeń, a z drugiej zaś faktu godzenia przez oba przestępstwa w odmienne dobra prawne.

VII.

Przechodząc następnie do pozostałych zarzutów sformułowanych przez **obrońcę oskarżonego B. Ł. (1)**, to Sąd Apelacyjny nie podzielił jego zarzutu w zakresie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 396 § 2 k.p.k.

(zarzut 27 apelacji), z uwagi na zwrócenie się przez Sąd Okręgowy z wnioskami

o wykonanie pomocy prawnej z urzędu, bez wcześniejszego podjęcia próby bezpośredniego przesłuchania świadków w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Wbrew twierdzeniom autora apelacji skorzystanie z pomocy prawnej nie jest bynajmniej uzależnione od wniosku świadka. Fakt, że jest tak zazwyczaj nie wyklucza bynajmniej możliwości działania Sądu z urzędu. Należy przypomnieć,

że zgodnie art. 396 § 2 k.p.k. Sąd może zlecić przesłuchanie świadka sędziemu wyznaczonemu ze swego składu lub sądowi wezwanemu, w którego okręgu świadek przebywa, jeżeli świadek nie stawił się z powodu przeszkód zbyt trudnych do usunięcia, to jednak cytowana regulacja nie wyklucza dopuszczalności zlecenia przesłuchania świadków przez sądy wyznaczone z urzędu, o ile przeprowadzenie czynności dowodowych ze świadkiem napotyka trudne do usunięcia przeszkody. Wynikająca z akt sprawy okoliczność, że świadkowie, jacy mieli zostać przed sądami wezwanymi przesłuchani byli osobami w podeszłym wieku, niejednokrotnie schorowanymi (zresztą część z nich nawet do momentu posiedzeń nie dożyła), stanowiła przecież wystarczający asumpt do sformułowania przez Sąd Okręgowy wniosków o przeprowadzenie pomocy prawnej. Rzeczywiście użyte w cyt. przez obrońcę postanowieniu sformułowaniu było z uwagi na jego lakoniczność nieco niefortunne, jednakże skarżący nie podjął nawet próby rzetelnego wykazania, że to uchybienie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego. Dywagacje zawarte w apelacji nie wykroczyły bowiem poza poziom ogólników i frazesów. Marginalnie Sąd Apelacyjny zauważa, że powtórzenie takiego przesłuchania możliwe jest jedynie w sytuacji gdy nie dochowano odpowiedniej staranności w zawiadomieniu oskarżonego i jego obrońcy o terminie takiej czynności. Nawet równoległe, jednoczesne przesłuchania świadków w dwóch różnych sądach wezwanym nie stanowi przesłanki do ich powtarzania, w sytuacji gdy osoby uprawnione do wzięcia udziału w takim przesłuchaniu nie złożą uprzednio stosowanego wniosku o odroczenie którejkolwiek z tych czynności procesowych. Kwestionowanie takiej praktyki już po fakcie – przy jednoczesnej absencji na jednym z równocześnie odbywających się posiedzeń – dowodzi jednoznacznie koniunkturalizmu i chęci przewleczenia postępowania. Oczywiście jest, że w/w uwagi odnoszą się do posiedzeń, co do których nie występują uchybienia w zakresie zawiadomień, o których mowa była powyżej w pkt I niniejszego uzasadnienia, albowiem w myśl uregulowania zawartego w art.396 § 3 kpk w czynnościach tego rodzaju mają prawo wziąć udział strony, obrońcy i pełnomocnicy, z tym że oskarżonego pozbawionego wolności sprowadza się tylko wówczas, gdy sąd uzna to za konieczne.

Rozpoznanie zarzutów obrońcy oskarżonego B. Ł. (1) odnoszących się do zasądzenia w I instancji z urzędu na rzecz pokrzywdzonych odszkodowań pieniężnych, pomimo braku ustalenia, czy te same roszczenia nie były przedmiotami innych postępowań, z uwagi na ich następczy charakter

w odniesieniu do przypisania oskarżonemu B. Ł. (1) winny za czyn z pkt II aktu oskarżenia, w zakresie którego nastąpiło uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania, byłoby w chwili obecnej przedwczesne. Analogiczna sytuacja odnosi się do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary jednostkowej za ten czyn ciągły, co do której rozważania z uwagi na uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w jego pkt. 2, nie mają w chwili obecnej racji bytu.

Podniesiona przez obrońcę oskarżonego B. Ł. (1) kwestia nierozpoznania jego wniosku o wyrażenie zgody na zapoznanie się z materiałem dowodowym sprawy o charakterze niejawnym (zarzut 29 apelacji), a tym samym naruszenia prawa do obrony, jest o tyle bezprzedmiotowa, iż jak wynika z treści pisemnego uzasadnienia wyroku, Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych nie opierał się na niejawnym materiale dowodowym i nie uczynił go podstawą swojego rozstrzygnięcia, a skoro tak, to nie mogło dojść, pomimo niezaprzecznego faktu nierozpoznania wniosku obrońcy oskarżonego znajdującego się na k. 13959, do naruszenia prawa do obrony skarżonego. Ułomność tego zarzutu jest niewątpliwie wynikiem niezajomości przez obrońcę niejawną część uzasadnienia, co w/w przyznał zresztą na rozprawie apelacyjnej (vide: k.18177v). Podawane wówczas przez niego tłumaczenie nie jest jednak przekonujące.

Rekapitulując, z w uwagi na powyżej przytoczoną argumentację, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 3.

W oparciu o treść § 2 ust. 3 w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002r.) Sąd II instancji zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego Ł. D. (1) – adw. J. R. (1) z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej.

Na podstawie art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w instancji odwoławczej, z uwagi na sytuację materialną oskarżonych – zobowiązanie ich do naprawienia szkód w znacznej wysokości i zapłatę znacznych kwot pieniężnych oraz fakt, że zostali oni, poza oskarżonym D. oraz J., skazani na bezwzględne kary pozbawienia wolności. W tych okolicznościach uiszczenie kosztów byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe (pkt. 5 sentencji wyroku).

Maciej Świergosz Przemysław Strach Janusz Szrama